ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

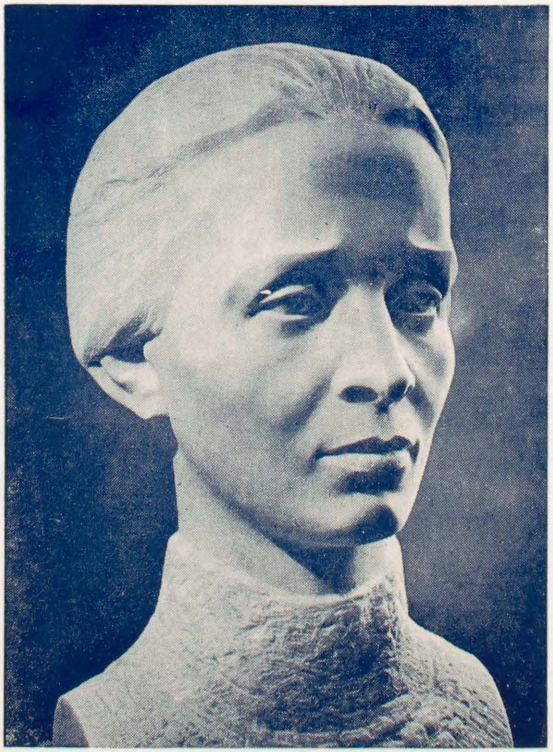

Рік XXVI, ч. 2 ЛЮТИЙ — 1986 — FEBRUARY Vol. XXVI, No. 2

ПРОМІНЬ

Рік XXVI | ЛЮТИЙ 1986 | Ч. 2

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $12.00
Одно число 1.20

PROMIN

No. 2 | FEBRUARY, 1986 | VOL. XXVI

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $12.00
Single copy 1.20

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

ЗМІСТ:

Леся Українка — Пророк 1
Ф. Неуважний — Думки з приводу ювілею Лесі Українки 1
Н. Н. — Марія Вакалюк, з посвятою для музею 3
Централа — Конкурс молодіжної творчости 4
Приятель — Д-р Донна Яворська Роніш 4
Малярка Ярослава Дарія Островська-Кіналь 5
Т. Горохович — Що робимо, щоб українська мова не вмирала 7
Підтримуймо Державний Центр УНР 8
Комунікат Комісії Прав Людини СКВУ 9
У. Пелех — На Володимирській гірці у Києві 11
Г. Мельник-Марко — Щоб діти не чулись чужими 12
М. Макарушка Хоптак — Спомини 13
Question that won't be answered 15
Голова відділу мала доповідь в Австралії 17
S. K. Yakimec — Fond Farewell 18
Нашим дітям 19
Ювілейні привіти 20
Громадська хроніка ..... ??
Квіти незабутнім 29
С. Кульба — Довкола дому 32
Українська вишивка 32
Виказ ювілейного фонду 33

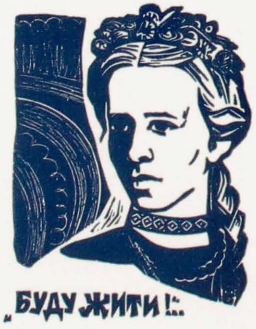

Рисунок обкладинки — ДАРІЯ БРОДГЕД
Скульптурний портрет Лесі Українки

Second Class Mail Registration Number 1925
International Standard Serial Number ISSN 03802140

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ДУМКИ З ПРИВОДУ ЮВІЛЕЮ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

З великими духами людства завжди буває так, що вони не піддаються найбільш вибагливим схемам. Вони настільки багатогранні, що випромінюють своє духовне багатство, щедро в усі ділянки теперішнього й майбутнього. До Лесі Українки можна застосувати слова з драматичного діялогу „Три хвилини": „... для ідеї людина геніяльна є той фокус, в який збирається її проміння, розсіяне по частках між нами".

Які „частки проміння" генія Лесі Українки розсіяне тепер між нами? Чи шукати їх тільки в її творчості, чи в героїчно-страдницькому житті поетки? Чи вистачить обмежитись суперлятивними порівняннями незвичного феномену, що з'явився на Україні під псевдонімом Лесі Українки з Прометеєм, Сапфо, Кассандрою, квіткою Saxifraga — ломикаменем? Чи може підшукати розкриття таємниці гармонії-дисгармонії життя і творчості поетки в особистому житті Лариси Косач, в її приязні — творчій двоборні з матір'ю Оленою Пчілкою, в магнетичній силі впливу палаючого думкою і пристрастю соціяліста Драгоманова — дядька Лесі? А може сила і незламність духа поетки випливає з цілющих, й виритих таємницею смерті задушевних розмовах-дискусіях з померлим на її руках улюбленим, Мержинським. А може нарешті, це вплив атмосфери дому Косачів, де групувалася революційна молодь — друзі й рідні Лесі, що в різних партіях шукали дороги до визволення України? Що спричинилося до того, що ця квола, вічно долаюча туберкульоз, жінка показала світові незвичайний гарт духа, силу волі, міць інтелектуальної візії майбутнього, її батьківщини в хвилюючих образах своїх поем і драм? Кожне з цих питань варте детального дослідження.

Можна наполягати на різні стимули, або брати їх всі разом, але й так залишиться ще простір для таємниці нез'ясованого феномену літературного і громадського подвигу Лесі Українки, яка своєю творчістю й власним життям засвідчила право громадянства України в колі вільних, новочасних, освічених і творчих народів Європи.

„Історія нашого українського національного руху в останніх двох десятиліттях — писав Франко в „Молодій Україні" — пригадує нам образ того заклепаного народу, змушеного пробивати велику, віковічну скалу, яка ділить його від свобідних, повноправних, цивілізованих націй, а при тім позбавленого найважливішого знаряду для цієї праці — заліза, себто національної свідомості, почуття солідарності і невідлучного від неї почуття сили і віри в остаточний успіх".

Леся Українка дала в руки народові не залізо — крицю, щоб він міг орудувати нею. До багатьох порівнянь, застосованих до подвигу авторки „Казки про Велета", слід неодмінно додати ще одну. Вона була величезним паровим, керованим серцем, розумом і пристрастю молотом, що кував металь національних почуттів і думок приспаної української інтелігенції. Цей метал не відразу став крицею свідомості й ідеї, що мали довести до мети.

За життя поетки криця давала тільки іскри, що тліли довго і спалахнули аж 1917 року й розбудили плеяду молотарів і співців, які „ударами молота й серця" й незвичайними згуками „соняшних кларнетів" проголошували прихід тої пори, для якої трудилася нестримно, безкорисно, радісно й болісно „Дочка Прометея" — Леся Українка.

Таким чином, першою „часткою проміння" генія Лесі Українки, що залишилася й досі, був її жагучий патріотизм, любов до України і прагнення її визволення. Про це говорить навіть її псевдонім, взятий в чистому пориві, коли вона „ранньою весною" вступила на тернистий шлях літературної творчості. Буднння націо-

Леся Українка

Пророк

(З біблійних мотивів)

Я духові серцем сказав:
„Навіщо ти будиш мене серед ночі?
Навіщо сі тихі уста розв'язав
І речі надав їм пророчі?
Оспалі тут люди, в них в'ялі серця,
Народ сей не вдавсь на борця"

Мій дух промовляє мені:
„Ставай, вартовий, без вагання на чати!
Хоч люди зомлілі у цій стороні,
На голос твій будуть мовчати, —
Та слава про їх загремить до зірок,
Що є з їх народу пророк.

нальної свідомості, приспаної попелом інерції, лінощів, боягузтва, страхом і конформізмом стало „прекрасною обсесією" цілого її життя. Куючи слово — „твердую крицю", шукаючи найважливішого поняття — „воля" (поема „Одно слово"), показуючи драматичні змагання людей, вірних національному обов'язкові (драматична поема „Оргія", драма „Бояриня") Леся Українка мала право вдаватися до найпекучіших докорів, до найсильніших інвектив, щоб тільки здерти шкаралупу уявної тиші, спокою і байдужості з української інтелігенції. Вона, як великі романтики, „на позорищі прикута", говорила гірку правду:

Ми паралітики з блискучими очима,
Великі духом, силою малі,
Орлині крила чуєм за плечима,
Самі ж кайданами прикуті до землі.

Вона, одначе, не втрачала надії, що „народ мов дитя сліпеє, який ніколи світу — правди не видав" знайде в собі силу, щоб розпрямити рамена і піднятися на бій за свободу, бо:

Що їх зібрав під прапор свій Спартак?
Нехай же ми раби, невільники продажні,
Без сорому, без честі, — хай же й так!
А хто ж були ті вояки одважні,

Віра в народ, знання його сили, любов до його історії, культури, духових цінностей, з котрих найвище ставила мову, водила її огнистим пером, коли створювала палкі „Невільничі пісні", „Ритми", „Легенди" чи „Пісні про волю". Без органічного зв'язку з духовною культурою народу не могли б виникнути ні гіркі слова „Кассандри", ні чарівна візія „Лісової пісні".

Оця всеохоплююча єство поетки любов до свого народу і гаряче прагнення озброїти його національною свідомістю звернула її увагу на ті джерела, які могли б швидше допомогти Україні, стати повноправною країною в „сім'ї вільній, новій".

Ці джерела вказав Лесі Михайло Драгоманів, друзі — соціял-демократи, лектура найпередовіших мислителів, політиків, вчених і мистців Европи, думки яких перетворювати в діло пробували в Росії революційні діячі різних національностей.

Леся Українка з дитинства приучувалася шанувати і любити літературу інших народів. Палка любов до свого народу не заслоняла її зору на принаду і духовні вартості культури передових письменників сусідніх націй. Кільканадцятилітньої дівчинкою вона вміла розрізнювати між Пушкіним, Некрасовим, Гоголем, Салтиковим-Щедріним, а офіціозною російською літературою і одночасно, завдяки дбайливості матері і дядька, розуміла, що слід звертатися до джерел, до світової культури антику й давнього Сходу, до великих романтиків Европи і сучасних письменників Німеччини, Франції, Англії, Італії, Скандинавії й Польщі — спадкоємців і продовжувачів справжніх великих традицій, котрі запліднювали у складних взаємних зв'язках і передову російську літературу.

Знання багатьох мов, постійні зіткнення з життям багатьох народів Европи і Близького Сходу, наполегливі студії над літературою, історією і культурою власною і інших народів, тривалий і сердечний зв'язок з Драгомановим, котрий був у центрі політичного, наукового і культурного життя Европи, спричинилися до того, що Леся Українка зрозуміла важливу істину — жодна національна культура не може розвиватися нормально без постійного спілкування з сусідами. І для того, щоб швидше розбити „віковічну скалу" неволі необхідно підіймати рідну літературу до рівня інших, більш розвинутих і свобідних народів.

Велика „частка проміння" генія поетки залишилася в творах, що становлять міст між Україною і Европою. Саме в будуванні цього мосту, необхідного для розбудження національної свідомості українців, слід вбачати другу вартість подвигу поетки. Справа полягає не тільки в тому, що Леся Українка обробляла чужі „екзотичні" сюжети, хоч і в їх обробці („Кассадра", „Камінний господар"), вона внесла багато нового, свіжого, що збагатило скарбницю світової літератури, але в тому, що завдяки Лесі передові ідеї людства за посередництвом образів раба-неофіта („В катакомбах"), Річарда Айрона („У пущі"), Руфіна і Прісціли, адвоката Мартіяна (однойменні драми) до української літератури проникали найістотніші філософські, соціяльні, політичні і мистецькі проблеми, над якими билися великі уми передового людства.

Своєю драматичною творчістю Леся Українка остаточно стерла ілюзію відокремленості української літератури, обмеженої нібито „до хатнього вжитку", і усвідомила, що не можна підійматися до національного існування без зрозуміння пекучих питань, які накидає сучасна, підмінована соціяльною, наукою, культур-

Марія Вакалюк

З ПОСВЯТОЮ ДЛЯ СПРАВ МУЗЕЮ

На Крайовому З'їзді Союзу Українок Канади у Вінніпезі в липні 1985 р. головою Музейної Фундації Українського Музею Канади обрано Марію Вакалюк з Ванкуверу. Віримо, що в часі своєї чотирирічної каденції, в часі свої урядових об'їздок відділів їй доведеться стрічатись з членством, щоб з посвятою часу і труду виконувати свій громадський обов'язок. Тому пропонуємо — познайомитись з пані Марією Вакалюк!

Родинний дім Марії Вакалюк — Канора, Саск., а батьки — Григорій і Домка Василів, довголітні працівники і члени УГПЦ в Канаді. Початкову і середню школу побирала в Канорі, а вищу в Йорктоні, Саск. Учительський семінар закінчила в Саскатуні, перебувала в Інституті ім. П. Могили, як активна могилянка. Три роки учителювала в Канорі а один рік у Гвайт Бері.

В 1946 році одружилась з Михайлом Вакалюком і переїхавши до Ванкуверу учителювала в школі Кеннеді, Делта. В українське громадське життя включилась у Волей, Б. К., де була першою учителькою української і недільної школи. В 1948 р. подружжя замешкало у Ванкувері, тут Марія продовжує студії в університетах Вікторії і Ванкуверу. Від 1955 року постійно учителює у Ванкувері, а в 1966 році закінчує академічні студії з відзначенням, одержавши науковий ступінь „B.Ed.". Дає виклади студентам університету. В 1966 році дістає позицію настоятельки у своїй школі, яку займала впродовж 17 років. По 35-ти роках учительства взяла відпустку в 1982 р.

У віддалі Союзу Українок у Ванкувері була головою, заступницею, секретаркою, касиркою, а в Провінційній Екзекутиві була головою 8 років, займаючи також різні пости.

В Централі Союзу Українок була референткою „Променя" і рефер. багатокультурности. Довгі роки була представницею до КУК, де виконувала різні обов'язки, тепер є членом Комітету оборони українських справ.

В церковній громаді — головою недільної і української школи, учителькою шкіл, вихованником молоді, співає в церковному хорі і є одною з диригентів жіночого хору. Тепер друга заст. голови Церковної громади і членом комітету святкування 1000-ліття Хрещення України і головою програмового комітету.

Поза активністю в українських організаціях Марія Вакалюк бере активну участь в загальноканадському житті міста Ванкуверу, професійно анґажується у Ванкувер Скул Борд, є членом Українських Професіоналістів і Підприємців.

Марія Вакалюк виховала трьох синів — Тимофій, Роман і Давид. Муж Михайло упокоївся в 1973 році.

Пані Марії Вакалюк бажаємо багато успіхів у її новій відповідальній праці голови Музейної Фундації. **Н. Н.**

ною революцією епоха. А її вимогам підвласні всі, без винятку, народи. Інша річ, що „програму максімум", артистично накреслену Лесею, розуміли за її життя лише одиниці, але це ще раз підкреслює її геніяльність, далекозорість і глибину, що дозволило поетці схопити панівну і генеральну (хоч для багатьох ще невидиму) тенденцію історичного поступу.

Прагнення волі для відтчизни було наказок честі для неї. Її девізом був лецарський девіз „убий — не здамся". Віра в неминуче майбутнє вільної, справедливої України надихала її на кожноденний подвиг, в якому згоріла, освітлюючи спалахом наше сьогодні, викликаючи у нащадків — українців і чужинців подив, пошану і почуття величного, бо коли існують такі, як вона, то людина дійсно має право на почесне звання людини.

Флоріан Неуважний

КОНКУРС МОЛОДІЖНОЇ ТВОРЧОСТИ

Від часу проголошення Року Української Молоді, Централя Союзу Українок в Саскатуні, присвячує якнайбільше уваги плануванням та проєктам української молоді, бажаючи зацікавити її чимсь особливо цікавим, корисним та ідеально гарним. Разом з тим, розуміючи важливу потребу виховання молодих працівників пера, вирощування молодих українських талантів, як письменників, поетів, журналістів, особливо тепер відчуваємо брак редакторів, без яких не може обходитись жодне суспільство, випрацювала і пропонує українській молоді літературний Конкурс Молодіжної Творчасти.

Цим Конкурсом Союз Українок Канади бажає заохотити молодь різного віку до літературних і журналістичних творчих спроб різних жанрів, як новелі, нариси, оповідання, спогади, репортажі, вірші, казки та інше, сподіваючись в цій праці допомоги батьків, особливо матерів допомогти своїм синам чи дочкам включитись у Конкурс Молодіжної Творчости.

Конкурс проголошено у трьох групах:

Перша група — учні елементарних шкіл, вік від 12 до 15 років не більше як 500 слів. Сугестовані теми: „Значення українських традицій для мене особисто", „Оповідання моєї бабуні, дідуся про мою спадщину", „Чому я повинен дорожити своїм українським походженням".

Друга група — вік від 16 - 19, не більше як 750 слів. Сугестовані теми: „Українська родина у 21 стол. в Канаді", „Збереження української культурної спадщини в Канаді", „Церковні і світські організації в Канаді у 21 стол.

Третя група — Студенти університетів, вік 20 р. і вище не більше як 1,500 слів. Сугестовані теми: „Візія моєї ролі в українській канадській громаді на передодні 21 стол.", „Українська культура в Канаді в 21 стол.". Інші самостійно обрані теми.

Правила конкурсу:

Кожний учасник може вибрати одну з представлених тем або може вибрати свою власну.

Кожний учасник може представити лише один твір у кожній з трьох груп.

Праці можуть бути написані українською або англійською мовою.

Додаткові нагороди призначені за україномовні праці.

Нагороди в кожній групі будуть: перша, друга і третя.

Перша група — перша нагорода — $100.00, друга — $75.00, третя — $50.00.

Друга група — перша нагорода — $200.00, друга — $150.00, третя — $100.00.

Третя група — перша нагорода — $300.00, друга — $200.00, третя — $100.00.

Остання дата надісланих до Конкурсу тем — 1 червня 1986 року.

Надсилати праці в двох або трьох примірниках до Централі Союзу Українок Канади на адресу:

Ukrainian Women's Ass'n of Canada
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1

Dr. Donna Yavorsky Ronish

Дня 11 жовтня 1985 р., пані Донна Яворська Роніш захистила свою працю (тезу) на Монтреальському французькому університеті й була нагороджена ступенем доктора філософії (Ph.D.). Теза її була: "The Admission of Women to English Speaking Universities in Canada in the 19th Century".

Донна є дочка Павла і Леони Яворських. Родилася в Монтреалі, тут кінчала середню школу. По закінченню середньої школи вона одержала степендію на продовження студій на університеті МкҐил. По закінченню чотирьох років студій в МкҐил, вона одержала ступінь B.Ed. й була першою студенткою, що була прийнята без дво-річної практики учителювання, на продовження студій для осягнення M.A. на університеті МкҐил. Вийшла заміж за інженера Андрія Роніша, і мала щастя, дістала $6,500 grant від Canada Council для продовження студій тепер вже на французькому університеті де Мон'реоял.

Д-р Дона й інженер Андрій мають 13-літнього синка Ярему. Виховувалася вона при соборній (тепер) громаді Св. Софіїї і була активна в Союзі Української Молоді Канади, танцювала народні танки й співала на програмі СУМК підчас З'їздів Східньої Канади.

Приятель

Малярка Ярослава Дарія Островська-Кіналь

Родом з Тисьмениці в Галичині. Середню освіту здобула в Рідній Школі в Станиславові, вищу правничо-економічну в Познанському Університеті в Польщі.

Прибувши до США, після того як підросли троє дітей, студіювала й здобула ступінь МА з мистецтва та едукації в Колюмбійському Університеті в Нью-Йорку в 1962 році.

Крім основних студій з мистецтва, постійно дошколює своє малярське вміння на різних курсах: останньо — портрет, китайська техніка.

Праця: Маючи диплом магістра красних штук та едукації, навчала в українській католицькій школі св. Юра в Ню-Йорку, вчила рисунку й малярства та іншої мистецької техніки в середній школі при Вестчестері впродовж 20-ти років.

Мистецькі кола Америки запрошували Я. Кіналь до участи у своїх виставках. І так на виставці в Мерімаунт Каледжі, що її зорганізувала Мистецька Асоціяція групи з Нью-Рошел, допускаючи на виставу 1400 картин на тему Різдва, тільки 12 з них були нагороджені, а серед них була картина (виконана батіком) нашої малярки.

На одній з численних виставок, що на них були картини Ярослави Кіналь, що їх організувала згадана Асоціяція, одна з них була в будинку ІМКИ. Присутні на ній Ніколяс Гончарок (росіянин з походження) директор культурно-освітньої секції центральної ІМКИ звернув увагу на картини Я. Кіналь, завваживши на них український кольорит. Він запросив малярку щоб вона своєю творчістю прикрасила приміщення під час Конгресу ІМКИ в Нью-Йорку.

Брала участь Я. Кіналь і в ретроспективній виставці славного скульптора Ліпшіца. Вона була получена з виставкою картин кращих мистців з Вестчестерської округи та з Нью-Йорку.

Картини Я. Кіналь були на репрезентативних виставках американського мистецтва. З нагоди святкування 200-річчя Державности США була виставка американських мистців в Парижі. Серед 1300 малярів, що мали на ній свої картини, було 2 картини й Я. Кіналь.

Членство Я. Кіналь в мистецькім житті.

Маючи широкий контакт з мистецькими клюбами й асоціяціями, Я. Кіналь була часто суддею на їх виставках. Замітніші з них — це 17-та виставка малярів Вестчестеру, а особливо виставка Асоціяції групи Нью Рошел в 1966 р.

Індивідуальні виставки.

Відбулося досі 4 індивідуальні виставки. В 1965 році Мистецька Асоціяція Ля Рошел, зорганізувала її виставу й нагородила відміченням „м а л я р а місяця" „за багатство кольорів, за вияв у картинах радісної спонатанности та за передачу мистецьким пензлем ремінісценцій їй рідної України".

Друга була в Домі Культури в Нью-Йорку: Її організувала Секція Дружини Українських Лікарів у США в 1977 році. Тоді Я. Кіналь виголосила доповідь про „Українське прикладне мистецтво".

Заходами Мистецької Комісії Українського Інституту Америки була третя виставка її праць в 1979 році. Фонди з розпродажі картин малярка призначила на Український Інститут в Гарварді. Це була сума 3,500.00 долярів.

Ч е т в е р т а виставка відбулася заходами Ґільдії Мистців Ріджфілду Коннектікат. Вона була на релігійну тематику, також на теми природи, коляжі та картини сюрреалістичного стилю.

Декілька менших виставок було в галеріях і на стінах банків.

Похвальні вислови про творчість Я. Кіналь зустрічаємо на сторінках регіональної американської преси та в Нью-Йорку Таймс (25. 2. 1979 р. з фото її картини і 20. 2. 1983 р.). За виставлені картини вона одержала понад 10 нагород.

Остання виставка відбулася в Канадсько-Українській Мистецькій Фундації (Я. і М. Шафранюків) в Торонті восени 1984 року. Ввесь дохід з цієї виставки й решту картин для розпродажі подарувала малярка на фонд Енциклопедії Українознавства, що творить суму 10 тисяч долярів.

В інтернаціональному виданні „Гу із Гу енд Антікс" Мейрозе Пресс ЛТД. Кембрідж, Англія зустрічаємо й вичерпні дані про Ярославу Дарію Кіналь.

Ярослава Кіналь постійно малює і постійно доповнює свою мистецьку освіту на різних курсах. Її продукція особливо багата, бо малювання — це її духова потреба.

І те, що вона постійно доповнює свою освіту — це також треба пояснювати любов'ю до малярства.

Після закінчення Колюмбійського університету вона відвідувала курси в Мистецькій Студентській Лізі Нью-Йорку, у Сільвермайн Каледжі, в Сетон Каледжі у Йонкерс та ін.

Ярослава Кіналь малює спонтанно, тому й її картини, як це висловлюється критика, повні кольорів, радісних настроїв від захоплення красою природи відчуття захоплення від зустрічі з нею у моментах особистого заглиблення і загублення в ній.

Треба ще згадати, що Ярослава Кіналь була активною в Союзі Українок, працюючи на пості організаторки в Централі Товариства у Львові тоді, коли він був у вершку своїх осягів. Вона працювала також у Українському Центральному Комітеті у Львові.

Навчала й на Курсах Українознавства в Йонкерсі — місті проживання родини магістра Ярослави і д-ра Василя Кіналів з їхніми трьома дітьми, що тепер уже всі подружені. І родина зросла — збагатилась 5-ма внуками.

Хочеться зазначити, що родина Я. і В. Кіналів особливо жертвенна на потреби Церкви й громади, дбайливі батьки й сердечні приятелі. Вона рада гостям, їх завжди багато, зокрема влітку в літній садибі над озером.

ВІДГУК ЧИТАЧІВ НА ПЕРЕВИДАННЯ КНИЖКИ „АПОСТОЛ ЧЕРНІ"

Едмонтон, 28 вересня 1985 р.

До Крайової Управи
Комітету Українок Канади
В'ннінеґ, Манітоба

Вельмишановні й дорогі Пані!

В першу чергу, прошу прийняти від мене й дружини вислови щирої подяки за те, що видали двотомову повість Ольги Кобилянської „Апостол черні". Цим виявом з нагоди 100-річчя Українського Жіночого Руху, ми дуже зраділи і моя дружина намітила обговорити цю повість на сходинах Гуртка книголюбів в Едмотоні, як його засновниця й голова, в жовтні 1985 року.

Я фанатичний приклонник творчости Ольги Кобилянської від юних років, проте я не жоден літературознавець, а тільки мистець-граф'к та історик українського мистецтва, тому мою опінію, тобто оцінку творчости Кобилянської слід уважати, як погляди і враження пересічного читача, яких сотні.

Ольга Кобилянська відвідувала наше Покуття два рази: перший раз в 1900-их роках своїх приятелів Сінгалевичів у Белелуї, Снятинщина, другий — восени 1927 р. в 40-річчя її літературної творчости в Коломиї. Проте я мав щастя відвідати її у власному домі в Чернівцях (Страда Одобеску ч. 3) в листопаді 1940 р., коли московсько-большевицька влада відмічувала її ювілей, після „визволення" Буковини з-під „боярського іга".

Працюючи як мистець у Снятині, військова частина Ч.А. замовила в мене велику й скомпліковану графічну композицію з приводу цього ювілею, а що я просив „під милий Біг", щоб мене теж забрали на ювілей, вони погодилися.

Після гучного концерту в театрі, видатні письменники (П. Панч, В. Сосюра, А. Малишко, Іцко Пфефер та інші) відвідали письменницю в її домі, між ними теж і я. Кобилянська була тоді тяжко хвора і її прямо стягнули з ліжка та поставили у фотель. Була дуже немічна, майже непритомна й говорила дуже тихо. Я мав щастя стиснути її руку, бо П. Панч (який всім командував) сказав мені „Підійдіть, стисніть руку письменниці й скажіть, що цю композицію ви виконали". Потім ми зробили спільну фотографію в робочому кабінеті Кобилянської, на жаль, я її ніколи не отримав.

У своїй бібліотеці (що була тоді в батьків у селі Карлові) я мав усі твори О. Кобилянської, між ними останню повість „Апостол черні". На жаль, коли НКВД прийшло, щоб мене арештувати як „крупного врага народа, ілі буржуазного націоналіста" (що мені вдалося втекти майже з-п'д рук), зробили ґрунтовний обшук теж і в моїх батьків, сконфіскували повість „Апостол черні", що була проскрибована, залишаючи інші твори Кобилянської.

В підяремній Україні, в т. зв. УСС твори Ольги Кобилянської видали досі кілька разів, проте не тільки не видали „Апостола черні", але навіть в бібліографії творів Кобилянської немає жодного натяку на цю повість.

Коли бо її глибоко психологічні повісті („Людина", „Ніоба" тощо) большевикам легше інтерпретувати (по-своєму, часто фальшиво), як трагічні переживання матері, теж психологічні студії-почування й переживання дівчини та змагання жінки за самостійність і рівноправність („Царівна", „Мелянхолійний вальс", „За ситуаціями" і т.д.), можуть виправдувати деякі твори Кобилянської, з романтичною закраскою, — любов'ю до природи („Природа", „Битва", „У неділю рано зілля копала", чи повість „Земля" виправдовувати соціяльними умовами, проте аж ніяк не могли й не можуть досі „викрутитися" з повісті „Апостол черні", з виразною проблемою самостійности України. Бо тут виразно змальовані Визвольні змагання до Української державности. Це аж н'як не вкладається в рами окупантів московських большевиків, бо є фіктивна „українська держава" — УССР, а в останніх часах, коли проводиться насильна русифікація й злиття націй в „єдиний совєтський народ", до речі — московський. Тому немає найменшого вигляду, щоб там появлялися твори такої вартости, як „Апостол черні" Ольги Кобилянської.

З огляду на ці умови, Комітет Українок Канади виконав велике діло, видавши повість Ольги Кобилянської „Апостол черні". В наших умовах, це унікат і цю повість повинен замовити кожен свідомий український читач.

Іван Кейван

Чи ми робимо все можливе, щоб українська мова не вмирала? . .

Мова є першожиттям народу, і саме вона формує дух нації!
Олесь Бердник: Терновий вінець України.

Читаючи листи автора М. М. з Філядельфії у пресі минулого року, звернені до батьків в імені „Світової Комісії Декади Української Родини СКВУ", ми побачили немов промінь світла у темряві. Там читаємо:

> . . . ніколи не кінчається постійна і вперта боротьба за українську розговірну мову в родині, яку мусять вести однозгідно батько й мати, і то на два фронти: з дітьми, які приносять чужину із школи і вулиці, і з самим собою, бо батьки теж виставлені на вплив оточення. („Новий Шлях" 14. IX. 1985 р.).

Автор заповів появу дальших листів. Чекаємо їх і закликаємо користати з порад усім, хто свідомий, що мова дає життя народові й формує його дух.

А ось ділимося досвідом з життя родини, в якій виростає знайомий нам уже Андріянко. Йому тепер два роки і сім місяців. Він зробив великий крок уперед у розвитку своєї мови. Засвоївши багато поетичних текстів, восени минулого року його зацікавила вже прозова казочка п. н. „Як борсучок Смугастик на полювання ходив". У казочці короткі розділи, жива акція — розмови Смугастика з Борсучихою і Борсуком і його пригоди. Він просив прочитати два короткі розділи відразу двічі. А після читання був концерт. Всі ми (його батьки, бабуся і дідик та дві часті гості) сиділи на підлозі, а він з співаником в руках (дивився на сторінки з улюбленими піснями — їх вмів пізнати по ілюстраціях!) співав пісню за піснею:

Пусти мене, мамо, до табору.
Задумала бабусенька, та й забагатіти
Ой по горі, по горі чабан вівці зганяє
Розцвілася рожа, розцвівся той мак...

А останньо почав уже співати й колядки „Бог Предвічний народився".

Запитаєте — чому в Андріянка зворот до пісні? До казочок? Він любить їхати автом з дідом чи мамою, бо там є касети з цими піснями. Буває таке, що хлопчик не хоче йти до хати з авта, бо там ще касета не скінчилася. А мама, коли працює над своєю тезою, навчивши Андіянка самостійно наставити звукозаписувач і закладеними касетами, може мати принаймні пів години спокою, бо хлопчик заслухався у казочку.

Цікава поведінка Андріянка при столі. Він як дорослий — їсть самостійно, орудуючи дитячими — ложечкою, вилкою, ножиком, не розливаючи й не розкидаючи нічого поза тарілку. Має свої улюблені страви, але батьки обмежують солодощі, Андріянко не протестує. Його навчили респектувати заборони.

За столом є також своєрідна програма, головним її виконавцем є Андріянко. Він загадує загадки й чекає на відгадки від дорослих. Коли ніхто з нас не каже (удаємо, що не знаємо) правильної відгадки, хлопчик щасливий! Плеще в долоні й проголошує тріюмфально відгадку. А знає тексти і відгадки таких популярних загадок:

Без вікон, без дверей, повна хата людей
(кавун, гарбуз)
За лісом, за пралісом золота діжа горить.
(місяць)
Білі кури посідали на сідало (зуби)
Сіреньке, маленьке, а хвостик, як шило
(мишка)
Одне каже — Світи Боже! Друге каже:
„Не дай, Боже!" Третє каже: „А нам
однаково!" (вікно, двері, сволок) —
[полтавська загадка]

Андріянко відвідує кожного тижня бібліотеку. До всіх дорослих він приязний, нікого не боїться. І любить розмовляти з усіма, кого пізнає по голосі, телефоном. Коли не надто заабсорбований чимсь іншим, любить співати у телефоні. І тоді також запрошує прийти в гостину, чи дякує за вечерю бабусі, дідикові за прогулянку автом, а гостям за візиту.

А все це завдячує Андріянко своїм батькам і бабуні та дідикові, які оточують дитину опікою, ставлячи на першому місці її потреби, виявляючи Андріянкові велику увагу, дбайливість, не згадуючи про силу любови, яку він бачить у радісних лицях своїх рідних, в усмішці, у реакціях на його потреби. Буває, що хлопчик дуже плаче — впавши, скалічив борідку, чогось він не дістав, чи щось йому заборонено, дідик гнівається, тато суворо подивився. Але це довго не триває. В родині Андріянко — це радість,

Активно підтримуймо Державний Центр УНР в екзилі

Українці, в діяспорі (у вільному світі), кожного року, гучно й велично, відзначають — роковини української державности, а це 22-го січня 1918 року, дату новітньої української державности, коли **Четвертим універсалом** — Центральною Радою в Києві — столиці України, було проголошено незалежність і самостійність української держави. По цих проголошеннях, провідники української новітньої державности сповістили світ — що від нині Українська Народня Республіка стає самостійною, ні від кого незалежною вільною суверенною державою українського народу. Ця українська держава була визнана багатьма державами европейського світу.

Роком пізніше, 22-го січня 1919 року, в столиці України, Києві, було проголошено соборність всіх українських земель. Україна стала повноцінною державою свого народу.

На новітню українську державу, війною напали вороги, зокрема Москва, яка перемогла українську державу. В 1920 році, українська армія й український уряд змушені були лишити рідні землі й вийти на чужину, в силу перемагаючих військових сил ворога — Москви. З цього часу, почався екзильний період Державного Центру УНР — Української Народньої Республіки, який існує до цього часу. В сучасну пору Державний Центр УНР складається: Президент, Віцепрезидент, УНРада з головою й членами президії та уряд. Отже, для всіх мусить бути ясним і зрозумілим, що теперішній Д.Ц УНР, є легальним спадкоємцем того українського уряду, що був вибраний у Києві, та який в сучасну пору репрезентує ввесь український народ та відбуває свої сесії. Перша урочиста сесія УНРади відбулася в липні 1948 року — на чужині. А відтак відбувалися наступні сесії. Остання відбулася в 1984 році в Канаді.

Українці, в своєму великому числі, перебуваючи поза межами України, створили багато різних політичних, громадських, наукових та других українських організацій, в кожній громаді існують українські церкви, а найголовніше, зберегли й зберігають Державний Центр УНР.

Починаючи від 1948 р. Державний Центр УНР ,утримується виключно на грошових пожертвах українського громадянства у вільному світі. По різних частинах вільного світу, де перебувають українські поселенці, існують так звані Товариства чи Комітети сприяння Державному Центру УНР, які переводять грошові збірки на Державний Центр УНР.

В Едмонтоні, від 1950 року існує Комітет Сприяння Д.Ц. УНР, який займається грошовими збірками по Едмонтоні й провінції Альберти й, як правило кожного року в Різдвяні святочні дні, переводить к о л я д у на Д. Ц. УНР, яка кожного разу приносить поважні суми грошей.

Підкреслюємо, що кожного року українське громадянство щиро й віддано жертвує поважні суми грошей.

Управа Комітету Сприяння Д. Ц. УНР в Едмонтоні, кожного року висилала спеціяльні картки коляди, але управа має дуже обмежене число адрес ,а до того мусимо числитися з поштовими витратами. І тому проситься українське громадянство, не чекати на картки коляди, а присилати свої пожертви на Д. Ц. УНР на адресу касирки Комітету:

Mrs. L. Ewasiuk,
10041 — Saskatchewan Drive,
Edmonton, Alberta,
T6E 4R4

Знаємо, що в кожній громаді є багато різних грошових справ, які в деяких осіб вважаються першорядні, тоді, як на першому місці повинні бути — справи загально-державницькі, які з а в ж д и потрібно розглядати, як першорядні. Просимо також пам'ятати, — що ідея української державности є вічна, а провідні особи можуть змінюватись. А тому, просимо завжди і всюди щиро й віддано підтримувати Д. Ц. УНР, своїми грошовими пожертвами.

Управа Комітету Сприяння Д. Ц. УНР в Едмонтоні.

турботи, родинне тепло й осередок зацікавлень. Це щастя родини, її майбутнє, а з тим і майбутня часточка народу. У його родині дорослі роблять усе можливе, щоб защепити в дитини любов до мови, передати якнайобильніше її багатство й забезпечити формування його духовости українським буттям.

Т. Горохович

КОМУНІКАТ КОМІСІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ СКВУ

В 1975 році 35 держав у Гельсінках підписали угоду. Від того часу, відбулося ряд конференцій перевірки дотримання цієї угоди: 1977 р. в Белграді і 1980 р. у Мадриді. На конференції в Мадриді, представники держав погодилися на наради експертів, з яких перша про людські права відбулася в Оттаві в травні 1985 року і „Форум Культури" в Будапешті 15 жовтня до 25 листопада 1985 р.

Комісія Прав Людини СКВУ вислала обширну документацію державним делеґаціям, в котрій подано інформацію:

1) про продовження репресій в національній і культурній площинах; масові арешти молодих українських інтелектуалів в 1960-их роках і дальші переслідування дисидентського руху.

2) про жертви цієї репресії: письменники, поети, журналісти і інші мистці та вчителі української мови, котрі за свою творчість опинилися в тюрмах, таборах і психушках. (Тут вичислено багато осіб з короткими біографічними даними: Володимир Андрушко, Зиновій Антонюк, Василь Барладяну, Юрій Бадзьо, Світлана Кириченко, Сергій Бабич, В'ячеслав Чорновіл, Ольга Гейко, Микола Горбаль, Михайло Горинь, Алла Горська, Володимир Івасюк, Ігор і Ірина Калинці, Святослав Караванський, Євген Крамар, Зиновій Красівський, Юрій Литвин, Микола Руденко, Ірина Ратушинська, Василь Стус і багато інших).

3) про русифікацію, з відповідною статистикою про послідовне і систематичне зменшення публікацій які появляються в українській мові, зменшення тиражу видань, журналів, газет, підручників навчання для вищих шкіл, книжок для технічних навчань і перевагу російської мови в телевізійних програмах. Тут говориться також про те що до українських шкіл уводиться російська мова як викладова, і підкреслюється факт, що в конституції УССР нема офіційного визнання української мови мовою республіки, тоді коли конституції вірменської і грузинської республік, визнають вірменську і грузинську мови офіційними мовами цих республік.

4) про знищення українських історичних пам'яток і культурних надбань.

5) про зруйнування, занедбання і осквернення церков і релігійних та нагробних пам'ятників.

Включено додаткові публікації: Відкритий лист Юрія Бадзя до президії Сов. Союзу з 1979 року, видання КПЛ „Переслідування Релігій і Церков в Україні", повний текст резолюцій міністерства освіти про впровадження російської мови (травень 1983 р.).

Комісія Прав Людини СКВУ, у своєму зверненні підкреслила необхідність дискутувати про усі вищезгадані проблеми і закликала західні делеґації домагатися забезпечення людських та національних прав в Україні.

Документація КПЛ доказує, що уряд СССР систематично провадить дискримінаційну політику проти національного і культурного життя українців, що довело до порушення їх основних людських прав, особливо обмеження їхніх прав на культурний розвиток і на власні національні форми.

„Культурний Форум" це унікальна нагода для західних держав, які підписали Гельсінкську Угоду, „торгувалися" за кожну точку в програмі нарад і забезпечити, щоб далекосяжні узгіднення „сприяли ефективному користуванню громадськими, політичними, економічними, суспільними, культурними і іншими правами і свободами, які всі випливають із гідностей властивих людській особі і які необхідні для її свобідного та повного розвитку". (Принцип 7, пошанування прав людини і основних свобід, Гельсінкський Заключний Акт).

На підставі того, що культура повстає із особистої свободи вислову, вона може розвиватися лише там, де кожний може писати те що думає, малювати те що хоче, говорити свобідно і ділитися своїми теоріями, та творити свобідно спілки, щоб плекати, пропаґувати, і поширювати різноманітні і навіть суперечні погляди.

Тому свобода обміну мусить все відноситися до конкретних осіб, а не обмежуватися до урядом заплянованих проєктів. Культура, яка створена і пропаґована для державних потреб і за урядовими вказівками, перекреслює підставові права людини і заперечує її гідність.

Гідність Прав Людини не висилала представника до Будапешту. Інформації про перебіг сесій одержувала від Гельсінкської Комісії ЗСА. Делеґація ЗСА на „Форум Культури" складалася з голови, амбасадора Валтера Стессела,

представників Стейтового Департаменту, Юнайтед Стейтс Інформейшен Сервіс, членів конгресової Гельсінкської Комісії і около 25 осіб, між ними письменники, поети, скульптори, архіварі, мистці і т. п. Одним із членів делеґації був Орест Дейчаківський, котрий є постійним працівником американської комісії і в Будапешті був дорадником підчас сесії про літературу, видавництво і переклади.

Конференція діяла в сімох однотижневих і одній двотижневій сесіях, кінчаючи на пропозиціях і проєктах резолюцій, котрі будуть переглядати в 1986 році у Відні, під час конференції перевірки дотримання Гельсінкської Угоди.

На конференції в Будапешті, представники західнього світу виступали в обороні українських письменників і творців культури. Делеґати Великої Британії, ЗСА, Норвегії, західньої Німеччини, говорили про долю Юрія Бадзя, Миколи Горбаля, Ірини Ратушинської, Василя Рубана, Василя Стуса, Анатолія Лупиноса і інших.

Під час сесії прикладного мистецтва делеґатка ЗСА, Ненсі Кулідж, говорила про знищення церков і культурних пам'ятників в СССР і Румунії. Частина її слова: „Мені прикро стверджувати, що в деяких державах культурні та історичні будівлі призначені на збурення з політичних мотивацій. Валять, калічуть або лишають на поталу стихій неоцінені скарби, намагаючись аґресивно накинути нову, одностайну державну культуру, або затерти докази вже зревідованої історії, або відвернути увагу від минулого і зосередити її на майбутнім, або стерти очевидні вияви вартостей, які не згідні із пануючою ідеологією. В Совєтському Союзі зруйновано тисячі чудових та історично вартісних церков. Деякі церкви перетворено на склади, музеї атеїзму, кіно-студії і т. п. У неросійських частинах Совєтського Союзу влада свідомо нищить національні пам'ятки, які не відповідають офіційній версії совєтської історії.

Американський драматург Едвард Альбі заявив: „В світі, де уряди лякаються слова і де мистці попадають у в'язницю, чи на заслання, через вірність своїм переконанням, нема здорового обміну. Я збентежений двома широко прийнятими висновками, що уряд може вирішувати про індивідуальну естетику і накидати свою волю на творчість мистців".

Американський письменник, Віліям Ліст Гіт Мун, запитав: „Чому українець, Микола Горбаль, ув'язнений вже 13 років? Чи тому що колись присвятив поему українським кобзарям розстріляним у 1930-их роках? Це були старці, які піснею і грою на бандурі прославляли свою відмінну культуру... На кінець, у мене запит про українського поета Василя Стуса, який загинув у в'язниці тому два місяці? Прошу звернути увагу на те, що він один із чотирьох членів української Гельсінкської Групи в СССР, які загинули за останніх 18 місяців. Його смерть зворушує мене. Василь Стус був мого віку, як і я, писав про свою батьківщину. В цьому прекрасному співці я бачу себе. Я ставлю питання: ми тут працюємо як письменники, критики і видавці. Чи не повинні ми в серці пам'ятати тих колеґ, які не можуть бути з нами?..." Він кінчить цей зворушливий виступ цитатою поезії Стуса.

З НАГОДИ 1000-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

З А К Л И К

З нагоди 1000-ліття Хрещення України у В-ві „Смолоскип" появиться велика книга — „МАРТИРОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ. ТОМ 1. УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА".

Щоб допомогти у цьому виданні, просимо всіх, що мають певні інформації, документи, фотографії які відносяться до нищення і переслідування Української Православної Церкви, їх переслати якнайскоріше на адресу „Смолоскипа". Ходить про такі інформації:

1. Біографічні дані, фотографії, окремі документи листування, спогади) про знищених, ув'язнених і переслідуваних різними окупантами України — єпископів, священиків і церковних діячів УАПЦ.

2. Дані (фотографії, історія) про православні церкви на землях України знищені або перемінені на окремі об'єкти в 1918-1985 роках.

3. Інформації про діяльність УАПЦ у 1920-40-их роках: окремі документи, публікації, листування, фотографії, спогади.

Всі інформації про мартирологію Української Православної Церкви просимо слати на адресу.

SMOLOSKYP
P.O. Box 561
Ellicott City, Md. 21043, USA

„Ми на Володимировій гірці, у вимріяному Києві..."

Зачудувався Володимир-князь;
уздрівши з кручі променисту в'язь:
„Які чудесні, огняні простори!
А я... Пощо мені та височінь?
Померк мій хрест і потемніли гори..."
І, знявшись, він пішов у далечінь...

Михайло Драй-Хмара: Поділ.

— Ну й спиш же твердо!... Вставай! Ми в Києві, шкода часу на сон!... — будила Марта Миросю, не можучи дочекатися її пробудження. — Я тобі бажала чудового сну, а сама?... Ой, що я бачила у сні!... Снилися ті вчорашні хлопці, що ми їх зустріли. Знаєш, ніби то були ми на Володимирській гірці. Віктор — той говірливий мав хрестик на шиї, деклямував вірш про святого Володимира. А коли закінчив, показав рукою на степ і пояснив, що поетові здавалося, що св. Володимир був дуже сумний, в і н зійшов з п'єдесталу і пішов десь далеко. Щось мені пригадується — ми читали якийсь такий вірш. Може справді ці хлопці не є атеїсти. Збираймося швиденько, мусимо порозмовляти з пані Нагірною.

Дівчата швидко зібрались і вже були під дверима вчительки, чекали, щоб разом з нею зійти до їдальні.

—Пані Нагірна, — чи ми вивчали такий вірш про пам'ятник св. Володимира? Мені приснився сон ,що ми були біля нього з тими київськими хлопцями й він віддеклямував чудово. В нього був на шиї хрестик. Чи він віруючий? — не могла заспокоїтися Мирося

— Усе може бути, діти! Але хрестик тут носять і атеїсти, уважаючи його модною оздобою, — відповіла сумно пані Нагірна. — Але це ж тільки сон. Ти, мабуть чула те, що я оповідаю про моду, от приснилося тобі, Миросю. А вірш той ми читали — це чудова поезія Михайла Драй-Хмари, „Поділ" називається. Знаєте — це стара дільниця Києва над Дніпром з правого берега.

Розмова увірвалася, коли всі зібралися довкола столів. Молодь весело віталася, гомоніла, голосно висловлювала своє захоплення, дивлячись на стіну удекоровану керамічними барвистими тарілками:

— Дивись, які чудові тарілки! І скільки їх. Я мушу запитати когось! А кожна інша, нема ані однієї пари, щоб була однакова. Моя мама керамістка, о, я їй оповідатиму про це! — був вигук юначки Віри.

По сніданку туристи були на Володимирській гірці. Микола — провідник групи з „Інтуриста" (гід) розповідав про історію Києва і ролю в ньому Володимира, але мало хто слухав його. Очі всіх були звернені на чудову панораму Правобережжя, на плесо Дніпра і на синяву далечінь степу. Кожний був думками там, де уява малювала образи з прочитаних книжок, з лекції у школі, з розповідей про минуле й сьогочасне та про природу України.

— Уявити собі, що тут, де ми стоїмо, можливо стояли Кий і Щек і Хорив, давала квіти Либідь, йшли лави дружинників, гарцювали коні козаків. Богдан вів своє військо після перемог над поляками... — шептав Юрко Ігореві. — Але слухаймо провідника. Він щось цікаве каже про пам'ятник.

— З лівого берега, зближаючись до Києва, кожний найперше бачить пам'ятник Володимира. Він високий 70 метрів понад рівнем ріки, сама скульптура заввишки 4.5 метрів, важить 6 тон. Зроблена вона з міцної бронзи, а стоїть як бачите, на квадратових залізних плитах. Володимирова одежа оздоблена чудовою різьбою. Її не можна було побачити зблизька, завелика віддаль, але в 1970 році восени Іван Лисенко — наш журналіст зміг зфотографувати його зблизька. І знімки можна купити в книгарнях, вони поміщені в книжках і журналах, — оповідав провідник.

— Чекай, я запитаю його — чи він щось скаже про те, — чи будуть у Києві святкування 1000-ліття Християнства — озвався тихенько відважний завжди юнак Микола. І поки Юрко встиг щось йому відповісти, той випалив:

— Пане провіднику, чи в Києві приготовляються до великого Ювілею 1000-ліття Хрещення України?

Інтурист подивився на юнака, усміхнувся і, протягаючи слова відповів:

— Може хтось і буде святкувати це з віруючих. У церкві зроблять параду, але великого всенароднього свята не буде, бо в нас майже всі люди не є віруючими.

Та відважний запит Миколи на тому не скінчився. За ним запитала і Таня:

— А нам казали наші вчителі, що християнство принесло всім людям велику культуру. Як це так, що у вас цього не цінять і не святкують? І чи то правда, що всі люди атеїсти у вас? І вони стали поганами?...

— Я не спеціяліст у цій справі. Давайте поїдемо далі. Побачимо славну будівлю, заповідник св. Софію.

В автобусі по дорозі не було оживленої розмови. Панувала тиша. Кожний думав своє. А коли прибули до святині, з'явилися хлопці — Віктор і Петро. Вони замішалися між туристами, і Віктор відразу тихо запитав:

— Ну, як, дівчата, багато мудрого почули?

—Мудрого?... озвалася Марта. — А ви також атеїст? — несподівано впало її друге запитання.

— Про це будемо пізніше, коли буде змога і— нахилившись до Марти, прошептав Віктор. — Хрест — історія нашого народу, символ зв'язку багатьох поколінь. Воно принесло гуманізм, любов, зброю проти зла і насильства. Чу, зустрінемося по вечері біля готелю. — Потиск рук і хлопці зникли.

Уляна Пелех.

До учителів Недільних Шкіл!

Щоб наші діти не чулись чужими у своїй рідній Церкві!

Дорогі Батьки, дорогі Учителі, —
Виховники українських дітей!
Дорогі Сумківці!

Про що ми говоримо з нашими дітьми? Про забаву? Про наших друзів? Про те, що нам найдорожче! — А це про нашу віру й Богом дану спадщину — **нашу рідну мову!**

Розкажім нашим молоденьким учням, що молитва рідною мовою, це найдорожчий скарб, який уже понад 1000 років в наших церквах, монастирях і домах існує; — що княгиня Ольга й Святий Володимир, — наші гетьмани й козаки, — наші поети й письменники, — наші владики й отці, — наші діди й бабуні, — всі молилися й прославляли Бога **рідною мовою;** — Наші батьки привезли українську мову з рідного краю — України, й вже около 100 років навчають своїх дітей молитись й любити та дякувати Богові, — співати, колядувати, говорити — по-українському!

Для кращого враження й зацікавлення, покажім нашим дітям образки наших святців, — князів, героїв, провідників, що молились Богу і Йому дякували рідною українською мовою. Заохочуймо дітей і батьків — вивчати рідну мову.

Можна набути чудово ілюстровані книжки і підручники в наших книгарнях. Користаймо з них! Тим зробимо велике добро для нас, для громади, для Церкви і цілого народу.

Учім своїх дітей та учнів молитов, віршів, пісень українською мовою, — щоб вони разом говорили по-українському, — це найбільший спосіб засвоїти нові слова. Наколи діти будуть знати „Отче наш", „Ангеле Божий", „Святий Боже", і заспівають „Царю Небесний" — вони будуть радіти що знають свою мову, — а ми, що виконаємо своє завдання.

Просімо Господа всі разом, щоб Він допоміг зміцнити нашу віру рідною мовою. Митрополит лишив нам заповіт: „Служити Церкві й народові — це служити Богові!" Нехай нашим обов'язком буде: Рятувати нашу мову в Церкві і в родині — цим ми допоможемо Україні!

Г. Мельник-Марко,
Референтка Молоді СУМК.

З НАГОДИ УРОДИН ТА ІМЕНИН ЄВДОКІЇ ЛИННИК

Дорогій Мамі щастя, здоров'я та многих літ прожити, бажає дочка Марія Сокирко з родиною, Монтреал, Кве.

Пересилає $10.00 на журнал „Промінь".

— — —

З нагоди моїх уродин 88 років, складаю на журнал $25.00, якого читаю вже довгі роки, рівнож бажаю Н. Когуській і всім працівникам Редакції „Променя" добрих успіхів, здоров'я і сили до праці.

З привітом,
Марія Вінничук, Монтреал, Кве.
Переслала **Марія Підкаленко**

Марія Макарушка-Хоптяк

СПОМИНИ

Моя участь в Союзі Українок та зустрічі з небуденною провідницею жіночого руху, Міленою Рудницькою

В 1927 році я приїхала до Рогатина з маленькою тримісячною донечкою, де мій покійний другий муж (перший був розстріляний большевиками в 1920 році в Україні) був ревізором Союзу Українських Кооператив. В Рогатині в тому часі вже існувала Філія Союзу Українок, якої головою була старша громадянка п. Ґурґула. Спершу я не могла включитися в працю Союзу Українок з огляду на маленьку дитину, але вже в 1928 році стала членкою С.У. і на загальних зборах Філії вибрали мене заступницею голови й організаційною референткою. Першою моєю вчителькою у громадській праці була вищезгадана голова п. Ґурґула. На заклик Централі С.У. ми почали закладати покищо по близьких селах кружки Союзу Українок.

В жовтні 1929 року я перший раз поїхала до Львова на З'їзд Союзу Українок. Цей З'їзд остався надовго в моїй пам'яті, як щось світле, небуденне. Там пізнала я перший раз Мілену Рудницьку, а її блискуча промова полонила й очарувала мене раз на все.

По цім З'їзді повернулась я додому повна енергії й запалу до громадської праці. Першим вислідом такої праці було переведення місячного курсу шиття і куховарства в лютому 1930 р. в селі Пукові, в однім з найсвідоміших кружків. Шиття і крою вчила три дні в тижні (що другий день) молода Виділова Анна Мосора. Я також три дні в тижні, вчила куховарства за своїм власне обдуманим пляном, а п. Ґурґула їздила щонеділі з практичними рефератами. Цей курс закінчився повним успіхом а на пописовім прийняттю (понад 250 осіб), на яке курсантки напекли й наварили, пописуючись своїм знанням, прибула теж делеґатка з Централі, а по від'їзді здала, мабуть, гарний звіт, бо наш Виділ дістав похвального листа від самої голови Мілени Рудницької.

В 30-тих роках в нашій Рогатинщині поширився сильно комунізм, навіть між деякими інтелігентами, які називали себе радикалами, а противники звали їх прямо комуно-радикали. Філія Просвіти в Рогатині була опанована майже самими комуно-радикалами й багато Читалень Просвіти попадало під їх вплив, на чім терпіла також Філія С.У., бо ми не мали жодного доступу до цих Читалень і не могли закладати кружків С.У.

Прийшли пам'ятні загальні збори Філії в 1931 році. Будуча голова А. Мосора з родинних причин зрезиґнувала з головства а на своє місце запропонувала мою особу. В цім році я якраз почала вчити в Рідній Школі, мала досить обов'язків родинних і взагалі не мала бажання висуватися на перше місце, для того рішуче відмовилась, що в будучім дало дуже прикрі наслідки. Головою вибрали п. Бабюкову, якої муж адвокат з професії, був завзятим комуно-радикалом. До Виділу, крім Кузикової, дружини голови директора Тов. Союзу Кооператив і посла до варшавського сойму, Роми Гладкої, правнички з фаху, ввійшла теж завзята комуно-радикалка п. Муринова, дружина секретаря Філії Просвіта й як організаційна референтка. Хоч п. Бабюкова не була особисто комуно-радикалка, але під впливом свого чоловіка й п. Муринової перейшла на їх сторону. Тоді інтенсивно почали ми обі поїздки до сіл, де читальні були під впливом комуно-радикалів і почали закладати кружки Союзу Українок. Жіноцтво з кружків національно свідомих почало домагатись приїзду своїх делеґаток. Спершу голова не погоджувалась і їздила з Муриновою, але по завзятім спротиві жіноцтва погодились на поїздку п. Кузикової і п. Гладкої. Та комуно-радикалки їздили теж до сіл нац. свідомих і закладали там нові кружки. Одначе ці поїздки псували пляни як голови так і її референтки бо бачили, що не можуть втягнути під свій вплив усього жіноцтва, тому взялись за хитрощі.

Десь з початком травня 1933 року на засіданні Виділу резиґнує голова п. Бабюкова — ніби з причини затяжної недуги й організаційна референтка п. Муринова, не подаючи навіть причини. Вони вірили, що при надходячих зборах, маючи більшість своїх прихильниць потраплять відсунути ворожих їм членок і ввесь Виділ переберуть у свої руки. Та тяжко заве-

лись. Наші місцеві членки були майже всі ворожо наставлені до комуно-радикалів як також переважаюча більшість жіноцтва по кружках. Щоб запевнити собі вибір нашої голови, ми упросили дружину місцевого пароха п. Кудрикову стати головою Філії й вірили, що всі міщанки і свідомі селянки віддадуть свої голоси на „їмость". Пішла широка агітація. Надзвичайні загальні збори назначено на другу половину червня, неділю по полудні. Перед тим Рома Гладка поїхала до Централі Союзу Українок у Львові і просила М. Рудницьку прислати якнайкращу делеґатку. Була б голова і сама радо поїхала на такі збори але була перешкоджена і назначила Олену Шепарович, довголітню заступницю голови Союзу Українок.

Надійшов у напруженні очікуваний день. Далеко до третьої години почали заповняти широке подвір'я Читальні Просвіти підводи з ближчих і дальших сіл. До просторої залі почало напливати жіноцтво, місцеве і з сіл. Ми не могли сконтролювати чи з сіл прибули правдиві делеґатки, бо не мали доступу до книг, щоб провірити скількість членок у селах, в яких вони закладали кружки. У залі стояли крісла у два ряди і наші Виділові спрямовували одних членок до одного ряду, а Муринова своїх до другого. Місцевих членок було на залі около 60, які запевнювали перемогу по нашій стороні.

Пані Шепарович прийшла з п. Кузиковою й тоді голова п. Бабюкова відкрила збори, попросивши О. Шепарович на почесну предсідницю. По різних звітах прийшов вибір голови. Я встала і внесла на голову п. Кудрикову. За мною встає Муринова і вносить Бабюкову. О. Шепарович зі здивуванням питає, як вона може пропонувати Бабюкову, коли вона зрезиґнувала і тому і через те прийшло до Надзвичайних Зборів? Тоді Бабюкова заявляє, що вона погоджується прийняти пропозицію. Пані Шепарович піддає під голосування перший внесок — п. Кудрикову, яка одержала подавляючу більшість голосів, що викликало між нами великий ентузіязм. Тоді Муринова, коли почула, що Бабюкова отримала менше голосів вискочила як фурія на стіл і почала істерично кричати: „Ви чули кого вибрали на голову? Попадю!?... Тоді жінки, їх прихильниці посхоплювались з крісел і почали викрикувати різні епітети. Не помогли заспокоювання О. Шепарович, бо в цім моменті почали вскакувати до залі через відчинені вікна мужчини й собі кричали. Зчинився великий крик, доходило до бійки, але з сусідньої кімнати прийшли наші місцеві чоловіки і ледве заспокоїли розбурхану масу.

Про закінчення зборів навіть не можна було думати. Ми й так випровадили О. Шепарович бічними дверима. По звіті п. Шепарович про висліди наших зборів, на засіданні Виділу Централі Мілена Рудницька рішила створити у нас Кураторію з 7-ох членок. Написала сердечного листа до Бабюкової з проханням увійти до Кураторії й згідно співпрацювати. Щоб прийти до справжнього замирення, п. Кудрикова особисто пішла до Бабюкової їй переконувала її щоб прийшла на засідання в означений час. Бабюкова обіцяла прийти. На засіданні ми довго ждали на неї, одначе вона не прийшла. Вона дальше виступала як голова Філії. З цього повстали великі роздори, бо вони обі з Муриновою через своїх довірених довідувались до котрого кружка ми їхали й вони слідом за нами. Деякі Читальні замикали перед нами двері, тоді ми мусіли відбувати сходини в приватнім домі котроїсь членки.

Найбільш маркантний такий випадок стався в селі Добринові: з села (національно свідоме) прийшло прохання приїхати на Загальні Збори кружка. В неділю по полудні приїздить підвода й я з п. Ратич (Гандзя Дмитерко — У.С.С.) їдемо. В читальні застаємо повно народу, бо й мужчини прийшли з цікавости. Не вспіли ми ще добре розміститись на сцені, як чуємо голоси на залі „Бабюк і Бабючка приїхали" і прямує на сцену, а за нею Бабюк. Місцева голова кружка й я стоїмо при столі, Бабюкова енергійно підходить но нас, відпихає сильно рукою і кричить:

— Як ви сміли приїжджати на збори?! Я тут голова! А з залі крик:

— Ми не хочемо такої голови! Головою є імость Кудрикова!

В міжчасі вскочив на залю якийсь високий селянин, наблизився до Бабюка, який сидів збоку на кріслі, потормосив ним і каже „Ти чого сюди приїхав, киринити? Забирайся, бо роздеру тебе на куски!" Бабюк вирвався з рук селянина й вискочив через вікно, яке було за сценою. На залі счинився теж рух і п. Бабюкова як не пишна теж вийшла з залі.

Як заля заспокоїлась ми могли ще перевести загальні збори.

(Продовження буде)

RE DECISION CONCERNING FOREIGN EVIDENCE

QUESTION THAT WON'T BE ANSWERED

COMMISSION OF INQUIRY ON WAR CRIMINALS — OUR CANADIAN RE-ACTION

1) How can the Commission sort out or recognize, (as they claim they can), good evidence from bad evidence? Are they magicians?

2) Why are especially the Ukrainians being persecuted? (Can't you guess?) They have been enslaved, then persecuted for the past 360 years in the old country. So now, the persecutors, (Sov. Russians), have come over to strangle them in our "just", "free", country.

3) To be fair, — shouldn't USA and Britain be judged for allowing thousands of refugees to certain death in Siberia, during the so-called "Repatriation" when they signed the Yalta Agreement?

4) *WHO* in the General Assembly of the United Nations motioned the resolution: "Extradition and Punishment of War Criminals", in 1946 and again in 1947, and then in 1969 to 1973? We can guess, and its called "Which-Hunting"!

5) If the Commission is investigating crimes against humanity — where do they draw the line? Soviets continue to commit outrageous crimes in the 3rd World, (Cambodia, Afghanistan, Ethiopea, etc.). How can USA and Canada accept these mass murders without comment or re-action? We deeply sympathize with thousands of young men who are forced to fight in the brutal Russian Army, — to certain death...

It's the same story repeating itself as in World War 2. Survival was the only goal. But now we call it collaborating with the enemy. Are we going to judge these young boys, when the arrow turns the other way? When are we going to place the blame where it belongs?

6) Many statesmen have in the past warned the world to be aware that never will the world have peace as long as Russia is allowed to "whip the lash" and call the cards.

The ROPE or trap is ready! It may be too late to save your own skin, Canada! Too bad that you can't distinguish between a friend (your own Canadian citizens), and a horrible scheming powerful enemy!

7) The Commission states: "...this issue is SIMPLY the hearing of people..." Yes, we Canadians are very "simple" to go along with this hook, line, and sinker. Scheming enemies DON'T openly make assertions to a lending ear. Come off it, Canada! There are plenty undercover KGB's in this country to sway "justice" to their own interest.

Can it be that Canada is selling her justice for the sake of selling her wheat? It's an old story that money is the root of all evil. But for GOODNESS SAKE, let's not sell our souls!

8) Why is the Soviet KGB determined to eradicate those who aspire and struggle for cultural and political independence? There is a power, USSR, — this super-power that presents itself as a champion of "Justice and Peace", — that on the strength of its moral ideals, its values, — makes claims to world leadership. This power that emaciated poet Vacyl Stus, — that tortured Mykola Rudenko, — that silenced Volodymyr Ivasiuk, — and destroyed Alla Horska, — and exiled Yosyf Terelya, — imprisoned Anatoliy Scharansky and Oksana Meshko, — and thousands of others (Amnesty International Bulletin). This power that scatters booby-trapped toys to kill and maim Afghan children and scorch people from their land. THIS is a super-power that promises to deliver us to a more just peaceful future? (Read Smoloskyp, Fall, 1985): "Amnesty International calls for full report on Ukrainian prisoner's deaths in the U.S.S.R."

How much more evidence do we need to expose Soviet Human Rights violations? We close our eyes to this and search out "alleged war criminals" of 40 years ago. Do we need more proof than the fact that Andrei Sakharov, Nobel Peace Prize laureate, was banished without trial, for standing up for the rights guaranteed in the Soviet Constitution and International Agreement?

How many refugees escaped to USA and Canada under similar circumstances and are haunted by horrible memories and fear?

MORE PROOF — INTERNATIONAL TRIBUNAL CONDEMNS SOVIET POLICIES IN BALTIC STATES and — THE COPENHAGEN MANIFESTO — (Smoloskyp, Spring-Fall, 1985).

JURY ISSUES SPECIAL MANIFESTO

A Manifesto was issued at the close of the Baltic Tribunal on July 26th.

THE COPENHAGEN MANIFESTO

The Baltic Tribunal in Copenhagen declares that occupation and annexation of once-independent Estonia, Latvia and Lithuania serves as a prime example of the violation of international public law and treaties ratified by the Soviet Union.

Mass Russian immigration has seriously damaged Baltic identity and political structure; language, culture, religion, even the learning of history in schools, have suffered under Soviet rule. The militarization of the Baltic States serves as a constant reminder of the continuing threat to world peace.

The right of the Baltic peoples to self-determination, to non-discrimination and to non-interference on their ancestral soil must be reinstated.

After hearing experienced witnesses on numerous aspects of life and law and practice in occupied Estonia, Latvia and Lithuanian, the Baltic Tribual conculdes that severe injustice has been and is being done to these peoples by the Soviet Union.

The fate of the three Baltic States is unique in human history, Nowhere else in the world are former parliamentary democracies occupied, annexed and colonialized by the conquering power. A unique fate deserves unique policies from the democratic governments of the world. We call upon them to raise the issue of Soviet occupation of the Baltic Countries in all world forums, demanding freedom and independence for Estonia, Latvia and Lithuania.

By this Copenhagen Manifesto we declare that the present situation in the Baltic Countries is damaging the chance of peace in Europe and the world.

Teodore Veiter, chairman
Michael Bourdeaux, James Fawcet
Jean-Marie Daillet

H. Melnyk, secretary
Civil Liberties Action Committee, Toronto
Member Amnesty International
Ukrainian Women's Ass'n of Canada
National Council of Women of Canada

From the Official Bulletin of Toronto & Area Council of Women:
THE COUNCILLOR — September, 1985.

POET IS AWARD WINNER

Helen Kotyshyn Marianych of Tofield, Alberta was a recent winner of an award.

Born and raised in Myrnam, Alberta, where at a young age she started to write poetry in Ukrainian and English, also taking part in play acting, singing, etc.

Living in Two Hills area for a number of years where beside raising three sons and one daughter, she was and still is very active in church and many other organizations, holding many different positions.

She belongs to a national World of Poetry organization since its beginning in 1975. That same year one of her poems was chosen and published in a book.

On August 22, 23, 24, 1985 the World of Poetry held its first annual convention in Reno, Nevada, U.S.A. On August 23, Helen was presented with the GOLDEN POEM AWARD for 1985, for a poem called SEA GULL.

The Board of Directors voted unanimously to honor her with the award. Helen was one of two hundred to receive the 1985 award out of a 430,000 membership.

Congratulations and continue writing.

(*Vegreville Observer,* Oct. 8, 1985)

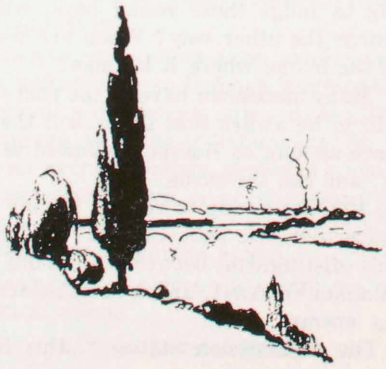

ГОЛОВА ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ МАЛА ДОПОВІДЬ В АВСТРАЛІЇ

Пані Джералдіна Наконечна тільки повернулася з Мелборн, Австралії, де вона, на запрошення технічних науковців, виголосила доповідь з її дослідів відмінного навчання вживаючи техніку компютора.

Пані Наконечна, дочка Василини і бл. п. Николи Мельника, народилася в Ендру, Альберта, де вона здобула середню освіту з відзначенням і, як активна сумківка в різних ділянках, виграла трофей красномовства в 1952 році.

Джералдіна і Віктор Наконечні мають двох синів: Лаврентій, який здобув ступінь Бакалавра в Альбертському університеті, тепер є головою фірми в місті Бирлінґтон, Онтаріо і Григорій, студент десятої кляси, який бере участь в українському театрі, в танцювальній групі „Зірка", в музиці та в різних Сумківських ділянках. Пані Наконечна є членкою Катедри Св. Івана в Едмонтоні, де вона була в управі, була головою недільної школи через три роки і скарбником через два. У Відділі Союзу Українок при Катедрі, Джералдіна була в надзірній раді СУМК, скарбником(заступниця голови й цього року закінчила два роки головства. Вона чергувалася з своїм чоловіком у громадській праці, бо Віктор Наконечний, крім своєї власної праці як директор вищої школи в публичній системі, також займав різні позиції в управі при Катедрі Св. Івана та при наших інших організаціях.

Підчас побуту в Австралії, родина Наконечних відвідала наші українські православні громади в Мелборн. Протопресвітер Борис Стасишин і прот. Юрій Семенюк та члени їхніх громад дуже щиро привітали едмонтонців, так що вони почувалися „ніби вдома" хоч в далекій країні. Родина Наконечних буде пам'ятати цю зустріч і сердечно вдячна всім членам за теплу гостинність. Академічну працю пані Наконечної подаємо англійською мовою.

* * *

Geraldine Nakonechny of Edmonton, Alberta is a nurse by profession. She obtained her R.N. in 1959, her B.Sc.N. in 1960 after which she became a nursing instructor from 1960 to 1967 and a lecturer in the Faculty of Nursing from 1967 to 1977. In 1983 she obtained her M.Ed. while serving on numerous committees of the Alberta Association of Registered Nurses.

Just recently, Geraldine returned from 'Down South' having fulfilled a request to describe her project to a body of international educators. She presented a paper at the 13th World Conference of Distance Education held in Melbourne, Australia, August 13-20, 1985. The conference was attended by 650 people representing 52 nations of the world. Geraldine's paper described her experience in the "IMPLEMENTATION OF COMPUTOR MANAGED LEARNING IN A DISTANCE DELIVERY PROGRAM".

In her role as Program Head of Post Diploma Nursing Programs at Grant MacEwan Community College in Edmonton, Geraldine has pioneered the introduction of non-traditional teaching methods within a traditional institution. She directed the development of the first home study Post R.N. Certificate Program. This program in Extended Care Nursing, which prepared nurses to work with the elderly, has 225 registrants from across Canada.

In addition, Geraldine designed an individualized, self-paced program of studies for nurses returning to their profession. Students study in their own homes and communicate by computer, mail and telephone with their instructors in Edmonton or other major centers in Alberta. The computer gives the student immediate feedback on exams, allows student and instructor to send messages to each other, and automatically does all the record keeping. This program is offered throughout the province of Alberta and in

A FOND FAREWELL

Helena Melnyk Marko, Toronto & Area Council of Women, Convener of Women and Employment, has resigned to start a new life and career with her husband in Winnipeg. She will be missed in Toronto.

Mr. Walter Marko takes on the Editorship of the Ukrainian Orthodox Church newspaper "The Herald", a published bi-monthly. Helena will be doing some research and proof-reading for the paper.

Five years ago, she was one of the first two women ever elected as member on the Board of the Consistory of the Ukrainian Orthodox Church of Canada for a five-year term, representing Eastern Canada. Helena grew up in the home of Protopresbyter Dr. and Mrs. W. Sluzar in Montreal whose ideals were very high and their voluntary efforts unlimited. As a result, Helena Melnyk Marko followed in their footsteps. She was involved in the Church and various organizations, among which were: Montreal United Women (Ethnic Groups), Civil Liberties Committee, United Nations Organization, Amnesty International, Citizenship Federation, Immigration Department and Women's Committee Expo 67, Her invaluable work did not go unnoticed.

On the occasion of the 100th Anniversary of the Confederation of Canada, July 1, 1967, Helena was awarded the Centennial Medal in recognition of valuable service to the Nation. A Silver Medal was presented to her on the occasion of Queen Elizabeth's visit to Canada on the Queen's 25th Anniversary in 1977, for her voluntary service to Canada.

Helena Melnyk-Marko

Helena is National Executive Member of the Ukrainian Women's Association of Canada, presently Convener of the Senior Canadian Ukrainian Youth Association, and former Cultural Educational Convener in the Eastern Executive of UWAC. In Council, she has held various offices, including that of National Vice-President. She is a Life Member of NCWC.

We wish Helena health and happiness to continue her services in Church work, organizations and people with whom she will come in contact to promote peace and harmony.

(Editor, *Mrs. S. K. Yakimec*)

---

the Yukon and N.W.T. It was pilot-tested in five centers in Saskatchewan and is now offered on an ongoing basis in Saskatchewan.

Geraldine is interested in innovative teaching methods and technologies. She has tested the use of Laser Video Disc for use in teaching nursing skills. At present, Geraldine is Program Head at Grant MacEwan Community College, on the Advisory Committee to the Mental Health Nursing Program at Mount Royal College in Calgary, and is also directing the redevelopment of the Occupational Health Nursing Certificate Program into a computer facilitated distance learning program.

Readers interested in following up this study may contact: Mrs. Geraldine Nakonechny, 9528 — 142 Avenue, Edmonton, Alberta T5S 6A5 Telephone: 462-5634 (Bus.) or 475-1501 (Res.).

З нагоди 25-літнього ювілею журналу „Промінь" бажаю висловити велике признання за Вашу цінну працю і засилаю найкращі побажання успіхів на майбутнє. При цьому висилаю $37.00, з того $25.00 на ювілейний фонд, а $12.00 на передплату за 1986 рік.

Бажаю щастя і здоров'я нашій Редакторці на дальші літа працювати для нас.

Жилаю Вам всім працівникам Веселих Свят і щасливого Нового Року!

Відділ ім. Ганки Романчич
Александра Розновська,
Саскатун

НАШИМ ДІТЯМ

Котики

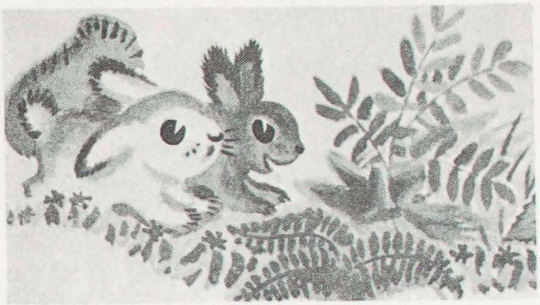

Котики, що забіліли ранньої весни на Вербі, мріяли зустрітися з Котиками, які жили у людей.

І одного разу Вербовим Котикам пощастило. На берег річки прибігло біле Пухнасте Кошеня.

— Ой, які гарні Котики народились! — зраділо Кошеня. — Я хочу дружити з вами!

— Ми згодні! — закивали сріблясті Котики на вербових гілочках.

І Пухнастий Котик тепер бігав до річки. Грався з Вербовими Котиками. Високо підстрибував і легенько гладив їх м'якою лапкою. А Вербові Котики розхитувались під вітром. І всім було добре.

Та одного ранку Пухнастий Котик прибіг до Верби і не помітив там своїх друзів. Замість них погойдувались жовто-зелені Сережки.

— А де ж мої Котики? — засумував Пухнастий Котик.

— Не знаємо, ми не знаємо! — захитались Сережки. — Може, їм захотілось поплавати, і вони пострибали в Річку? Бо ми завжди росли тут!

Щодня прибігав Пухнастий Котик до Верби. А раптом повернуться його маленькі друзі?

Бачив Котик, як пливе вода в Річці й ніколи не повертається назад. Бачив, як сходить і заходить Сонце — здається, однаково. Та ні, щоразу трохи по-іншому...

От і після Сережок стало на Вербі рости зелене листя. А коли минуло літо, воно поруділо, вітер зірвав його і розметав по воді. Потім настала біла зима, а весною з'явились нові Вербові Котики!

На той час цікаве до всього Пухнасте Кошеня виросло і стало Вченим Котом. Іншим Котам здавалося, що той Вчений Кіт усе на світі бачив і все знає. Вони дуже поважали його і шанували.

Та одного ніяк не могли зрозуміти Коти: чому щовесни, коли виростають білі Вербові Котики, такий поважний Вчений Кіт, ніби ставав малим Кошеням.

Він прибіг до Верби і раз у раз підстрибував, намагаючись дотягнутись лапою до найвищого Вербового Котика. А потім тихо сидів на осонні й наспівува Вербовим Котикам пісень, які знають лише діти. Дорослі чомусь їх ніколи не співають...

Юрій Ярмиш

Як Сергійко навчився жаліти

Маленький хлопчик Сергійко бавився біля ставка. Він побачив дівчинку, що сиділа на березі.

Коли Сергійко підійшов до неї, вона сказала:

— Не заважай мені слухати, як хлюпають хвилі. Сергійко здивувався. Він кинув у ставок камінець. Дівчинка запитала:

— Що ти кинув у воду?

Сергійко ще більше здивувався. — Невже ти не бачиш? Я кинув камінець. Дівчинка сказала:

— Я нічого не бачу, бо я сліпа.

Сергійко від подиву широко відкрив очі й довго дивився на дівчинку.

Так, дивуючись, він і додому прийшов. Він не міг уявити: як це воно, коли людина нічого не бачить?

Настала ніч. Сергійко ліг спати. Він заснув з почуттям подиву.

Серед ночі Сергійко прокинувся. Його розбудив шум за вікном. Шумів вітер, в шибки стукав дощ. А в хаті було темно.

Сергійкові стало страшно. Йому пригадалася сліпа дівчинка. Тепер хлопчик уже не дивувався. Його серце стиснув жаль.

Як же вона, бідна, живе в отакій темряві?!

Сергійкові хотілося, щоб скоріше настав день. Він піде до сліпої дівчинки. Не дивуватиметься більше. Він пожаліє її.

Василь Сухомлинський.

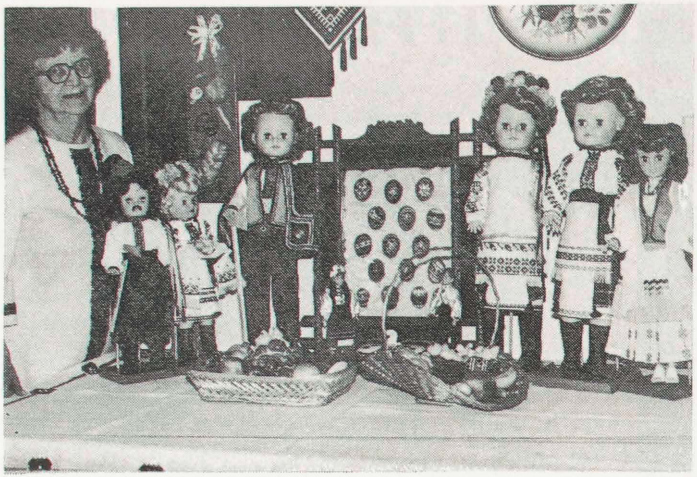

Пані Анастасія Іванчук (зліва) в Норт Бетлфорд, Саск. має велике замилування до народного мистецтва. Це її приватна виставка різних робіт, як ляльки в народних українських одягах, писанки, є тут і кошики з печивами та інші речі. Пані Іванчук довголітня передплатниця „Променя". Бажаємо дальших успіхів.

Ювілейні пожертви на „Промінь"

З нагоди чверть століття журналу „Промінь" складаємо лепту $50.00 на ювілейний фонд журналу в пам'ять нашої донечки Зені Панчук в першу річницю її упокоєння в день Різдва Христового.

Бажаємо редакції та всім її працівникам доброго здоров'я, добрих успіхів у продовженні праці.

Андрій Гурський з родиною

— — —

З нагоди ювілею 25-ліття журналу „Промінь" засилаю мій дар в сумі $50.00. Редакції і всім працівникам в журналі бажаю кріпкого здоров'я й успіхів у дальшій Вашій так цінній праці.

З щирим привітом
Ольга Шульга, Торонто

— — —

З нагоди ювілею 25-ліття журналу „Промінь", складаю щирий привіт шановній редакції за їх працю на користь українському жіноцтву й українському народові. Прийміть ювілейний дар $25.00 на потреби журналу.

Бажаємо Вам щасливих успіхів і на майбутнє.

Анна Галик, Ватерфорд, Онт.

— — —

З побажанням вам успішного Нового Року пересилаю жертву в 25-ліття „Променя" і передплату на 1986 рік — разом $32.00.

З пошаною,

Ґеня Матієшин

З нагоди 25-ліття журналу „Промінь" засилаю дар в сумі $25.00. Бажаю редакції і всім працівникам журналу доброго здоров'я й найкращих успіхів у Вашій праці на майбутнє. Щасти Боже!

Анастасія Пережак, Брентфорд

— — —

Хвальна Редакціє!

З нагоди 25-ліття журналу „Промінь" складаю сердечний привіт шановній редакції за віддану працю. Хай Бог кріпить здоров'ям на многії літа.

Для продовження цінної праці журнала складаю $25.00 як мій ювілейний дар.

З великою пошаною,

Марія Мандзюк, Торгілд, Альберта

— — —

З нагоди 25-літнього ювілею журналу „Промінь" засилаю чек на $37.00, з того $35.00 на ювілейний фонд у пам'ять мого дорогого мужа Миколи Мойсеєвського і $12.00 на передплату на 1986 р.

Редакції і працівникам бажаю найкращих успіхів на майбутнє.

Галина Мойсеєвська, Монтреал

З НАГОДИ 95-ЛІТТЯ

Пані Єлена Романюк із міста Едмонтону, якій у червні ц. р. сповниться 95 років, складає пожертву у сумі $38.00 на пресовий фонд журнала „Промінь". Пані Єлена проживає в домі для старших „Дніпро". Вона є членкою С.У.К. при Катедральному Соборі Св. Івана. Пані Єлена любить читати українську пресу, а зокрема „Промінь". **Добр. Ю. Лучак**

ВІДЗНАЧЕНІ ЗА ДОБРОВІЛЬНУ СЛУЖБУ

Членки Союзу Українок відділу ім. „Барвінок" в Ошаві відзначені урядом провінції Онтаріо за добровільні послуги (Ministry of Citizenship and Culture Volunteer Service Awards Program).

Сидять зліва направо: Галина Плішка, Оля Куць і Марія Григоренко, другий ряд: Маріяна Шолдра, Кароля Шевчук і добр. Надія Метулинська.

Уряд провінції Онтаріо рішив річно висилати аплікації до різних організацій, щоб заслужених членок номінувати для одержання нагород. Програма першого признання відбулася 29-го квітня 1985 р. у Пітерборо, Онтаріо.

В словах міністра, Сузин Фиш, „Уряд дає признання всім охотникам (volunteers), що свій час посвячують безплатно у різних галуззях суспільної праці, а саме: культурно-освітній, багатокультурній і суспільно-громадській.

Такі люди мають почуття вдоволення, коли дають допомогу іншим і уряд є гордий з них і високо оцінює їх працю, знаючи, що люди зі всіх країн світу мріють поселитися в Канаді між привітними людьми".

Шість членок „Барвінку" одержали признання за слідуючий рекорд праці для своєї організації та інших установ, а це пані: Г. Плішка — 28 років, О. Куць — 28 р., М. Григоренко — 27 р., Маріяна Шолдра — 22, К. Шевчук — 14, добр. Метулинська — 22.

подала **Наталя Давдс,**
секретарка відділу

У п'ятнадцяті роковини упокоєння дорогого мужа, батька, дідуня, — відійшов у вічність 21 лютого 1971 року, в його світлу пам'ять замість квітів засилаємо $20.00 на прес. фонд журнала „Промінь". Покійному вічна пам'ять!

Дружина Анна з родиною, Брентфорд, Онт.

— — — — —

У шосту річницю упокоєння дорогого мужа, бл. п. Сергія Бугай, який упокоївся 6 січня 1980 р. складаю $25.00 на журнал „Промінь". Покійному мужеві вічна пам'ять".

Дружина О. Бугай, Гамільтон

— — — — —

У світлу пам'ять наших дорогих і незабутніх родичів засилаю нев'янучий вінок $25 00 на журнал „Промінь".

Василь і Марія Павлик, Саскатун

У світлу пам'ять моєї дорогої доні Лесі Василенко, яка згинула у нещасливім автомобілевім випадку 31 січня 1969 року, засилаю в її пам'ять замість китиці квітів $8.00 на журнал „Промінь".

Мама Анастасія Дмитерко,
Елфістон, Ман.

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу, Зені Никорик, яка упокоїлась в Бозі 5-го грудня 1985 р. Б., мами нашої членки Анни Глек, складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Хай Милостивий Господь упокоїть душу її між праведними. Вічна їй пам'ять!

Відділ ім. О. Басарабової,
Нипавин, Саск.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

25-ЛІТТЯ „ПРОМЕНЯ" І ВШАНУВАННЯ ЧЛЕНОК

Відділ Союзу ім. О. Пчілки в Норт Бетлфорд, Саск. відзначив спільною імпрезою 25-ліття „Променя" і заслужених членок за їх 25 і 50 літ приналежности до організації в неділю по полудні 6-го жовтня 1985 р., в церковній залі Св. Івана Хрестителя.

Святкування почалось рано в церкві, Службою Божою і вдячним Молебнем за здоров'я членок, яку відправив прот. М. Стеценко. Після відправи всі перейшли до церковної залі на спільний громадський обід. Молитву перед споживанням страв провів прот. М. Стеценко.

Сцену святочно і відповідно прибрали Марія Саранчук і Савеля Лазарович. Не забули ми і за наш славний прапор, який мав відповідне місце на сцені. Головний стіл для гостей застелено вишиваним обрусом. По середині стояли калачі, а по боках свічники і квіти. Побічний столик був прибраний портретом патронки нашого відділу Олени Пчілки, де було розложено примірники журналу „Промінь", між ними і перші числа з 1960 року.

Імпрезу по обіді відкрила культурно-освітня референтка Савеля Лазарович. Вона по імени покликала членок на сцену до вшанування за їх довголітню працю. По цім покликала голову відділу Ольгу Бицкало до вступного слова в котрім вона щиро привітала голову краєвої управи Анну Холод і першу заступницю голови Союзу пані Катрусю Шолтер, гостей, членство і святочну громаду, накресливши ціль і завдання подвійних свят і корсажами уквітчала шановних гостей .

Після привіту приступлено до вшанування членок відділу.

Представлено п'ять членок, що 50 років належали до Союзу Українок Канади: Геню Галевич, Михайліну Войтюк, Анелю Ничик, Франю Лазарович і Анну Срайко.

Слідуючі членки були вшановані за 25 літ членства: Савеля Бузяк (членка відділу ім. О. Кобилянської з Виткова), Ірина Олешко, Анна Щудлик, і добр. Ю. Стеценко. Марія Саранчук подала короткий опис їх заслуг в Союзі Українок Канади, Ольга Бицкало удекорувала кожну членку корсажем, а грамоту вручила їм голова Союзу Анна Холод. Разом з членками нашого відділу була вшанована Савеля Бузяк, членка сусідського відділу ім. О. Кобилянської з Виткова. Її представляла членка того відділу Ганя Іванчук.

Зліва направо: Савеля Будзяк (Витков), Ірина Олешко, Анна Щудлик, добр. Ю. Стеценко, Ольга Бицкал — голова відділу пришпилює корсажі, Анна Холод — голова Союзу Українок Канади вручує грамоти, коло неї стоїть Катруся Шолтер.

Зліва направо: Геня Галевич, Михайліна Войтюк, Анеля Ничик, Франя Лазарович, Анна Срайко, Ольга Бицкал — голова пришпилює корсажі, Анна Холод, голова Союзу Українок Канади вручує грамоти.

В імені всіх членок відділу Савеля Лазарович висловила найщиріші побажання і гратуляції членкам, які отримали грамоти С.У.К. і попросила всіх встати і відспівати „Многая літа".

Заступниця голови Ольга Ружецька мала милий обов'язок представити голову Союзу Анну Холод і покликати її до головної промови. Тема доповіді була про організаційні цілі, заохочування жінок вступати в члени С.У.К. та молодь в ряди СУМК. Вона згадала і про садочки і багато уваги було приділено до приготування святкувань 1000-ліття хрещення України.

Дует „Колискова" (Л. Українки) на мандолінах і співом виконали Марія Саранчук і Савеля Лазарович.

Слово привіту і подяку заслуженим членкам за їх щиру і віддану працю при Союзі склав прот. М. Стеценко. Він коротко і дотепно оповідав про кожну з відзначених членок. Це додало веселого настрою

всім присутнім.

У другій частині програми пані Катруся Шолтер, 1-ша заст. голови Союзу у своїй доповіді привітала журнал „Промінь" у його 25-річчя. Вона у своїй промові подала цінні інформації про журнал і підкреслила його працю заслуженим признанням.

На закінчення Марія Сохацька, реф. „Променя", склала подяку дорогим гостям за їх цінну доповідь і за присутність в цім святі; отцеві М. Стеценкові за щиру молитву і привіт, голові відділу О. Бицкало і зарядові які вложили багато старань, щоб приготовитися відповідно до цього свята, Савелі Лазарович за переведення програми і усім присутнім за участь у святі і за зложення пожертв на ювілейний фонд „Променя" в сумі $250.00 зібрані при обіді обидвох імпрез.

Відносно „Променя" сказала, що більша половина наших членок є передплатницями „Променя", але щоб забезпечити майбутність нашої преси, просила кожну членку, кому можливо, придбайте бодай одну передплату для „Променя" або замовити в Різдвяний подарунок і це буде найкращий вчинок-дарунок від нас членок для відначення 25-ліття нашого цінного журналу „Промінь". Свято закінчилось співом „До праці" і національним гимном „Ще не вмерла Україна".

Закінчено цю приємну імпрезу чайним прийняттям.

Марія Сохацька, реф.

СВЯТО КНИЖКИ В САСКАТУНІ

Ворогом поступу народу є темнота, а зброєю в боротьбі проти темноти є самоосвіта з її могутнім чинником — книжкою. Культурні народи світу шанують книжку і пресу як сильний двигун поступу. В тій цілі Товариство „ПРОСВІТА" в Галичині, 1924 року, призначило ЖОВТЕНЬ — один місяць в році, щоб віддати честь книжці, а при тому заохотити людей до читання. „Просвіта" висунула голосний клич: „В освітній роботі поставити на перший плян справу книжки, організування бібліотек по читальнях і вишкіл бібліотекарів". Внаслідок старань „Просвіти" свято книжки прийнялося скрізь між українцями.

Притримуючись закоріненої традиції, відділ Союзу У.К. ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні влаштував Свято Книжки 6 жовтня, в неділю по полудні, в катедральній залі при співучасті багатьох місцевих людей. Референтка бібліотеки, добр. Еріка Олесюк, розложила книжки з бібліотеки на довгому столі з окремою увагою на новіші видання з літератури, а далі журнали та газети.

Культурно-освітна референтка Марія Воронюк, яка займалася програмою, відкрила імпрезу привітальним словом, покликала до почесної президії гостю Катерину Волощук, голову Пров'нційної Екзекутиви Союзу У.К. на Саскачеван, пошанувавши її квітами-корсажем. Першою точкою був письмовий привіт голови Союзу У.К. Анни Холод, в якім вона підкреслила велике значення книжки в житті людини.

Щоб заохотити українську молодь говорити рідною мовою і її плекати, відділ кожного року уділяє учням української школи при Катедрі стипендії, нагороди. Ольга Гавриш, секретарка відділу, опрацювала і перечитала умови для отримання стипендії, закликаючи при тому батьків дбати, щоб у їхніх домах була мова українська.

До привіту покликано гостю Катерину Волощук. Привітавши учасників, вона висловила велике признання жінкам за їх труди в громадській праці і заохочувала взяти участь у надходячому з'їзді Союзу в Реджайні та подала короткий огляд програми.

Доповідь на святі мала Марія Воронюк. Вона говорила про велику вартість книжки для кожної людини, бо це могутня духова провідниця, що підносить на вищий щабель життя та ушляхотнює цінними скарбами, які остаються тривалим здобутком. Вона подала перегляд цінних книжок з української літературної творчости, починаючи від Івана Котляревського, що перший почав писати твори народною мовою. Далі сказала про прилюдні бібліотеки, що уможливили широким масам користуватися ними, закінчивши доповідь закликом поцікавитися українськими книжками та виробити собі навичку до читання.

Під проводом Михайла Гаврилова хор сеньйорів відспівав кілька народних пісень. Текля Іларіоник, яка вже має славу доброї декляматорки, продеклямувала вірш Олени Пчілки „Минула молодість, мов пісня прошуміла".

Марія Дорош, референтка „Променя", закликала учасників передплатити журнал для своїх родин або знайомих.

Марія Воронюк покликала до слова пароха прот. М. Олесюка, який звернув увагу, що між книжками є дуже цінні і є некорисні. Треба читати те, що має вартість. Біблія є в найбільшій пошані в цілому світі, в перекладах на 380 мов. Її треба читати, але не пояснювати, як хто собі хоче. Біблія це джерело Божої Мудрости.

При закінченні голова відділу, Анна Клапоущак, яка з своїм чоловіком відбула поїздку в Україну в серпні, привезла з України дві дитячі книжечки — Тарас Шевченко з образками і Ріпка. Вона показала книжечки і перечитала їх зміст. При тому сказала, що дітям треба читати українські казки від ранніх літ, щоб вони засвоїли собі рідну мову.

Імпрезу закінчено співом „ДОСТОЙНО Є".

С. Стечишин

ЮВІЛЕЙ „ПРОМЕНЯ" В КЕМЛУПС, Б. К. ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Дня 17 листопада 1985 р. прот. П. Блажук відправив Літургію, а що був це також Пам'ятний День Невідомого вояка, а громада вшанувала роковини упокоєння Михайла Світовича (уп. 26 листопада 1984 р.) відправлено панахиду.

Після смачного обіду, що його приготовили членки відділу ім. Лесі Українки, голова Єлисавета Лейн, привітала прот. П. Блажука, добр. П. Блажук, сумківців та гостей на це особливе свято, яким відділ відзначував журнал „Промінь" з нагоди його 25-ліття. Про журнал і його значення для організації, голова виголосила коротке, але сильне слово. Вона сказала, що почерез журнал ми маємо можливість мати контакт одні з одними по цілій Канаді. знати в якім відділі яка праця відбувається, які напрямні дає „Промінь" як наша трибуна.

По цім добр. П. Блажук виголосила інформаційну доповідь про журнал і його вплив на поступ організації Союзу Українок Канади.

На доповнення програми дня, на пропозицію прот. П. Блажука учас-

ники свята проспівали кілька гуртових народних пісень. Молитвою закінчено цю нашу небувалу імпрезу.

На ювілейний фонд „Променя" в пам'ять Михайла Світовича відділ ім. Лесі Українки в Кемлупс склав пожертву $50.00, п-во Гелен і Степан Вірстюки склали $20.00 і Орися та Єлисавета Лейн — $20.00. Разом — $90.00.

Ґратуляції журналові „Промінь"!

Єлисавета Лейн, голова

ЮВІЛЕЙ ЖУРНАЛУ І ВШАНУВАННЯ ЧЛЕНОК

В неділю 27-го жовтня 1985 р. Відділ ім. Княгині Ольги в Стінен Саск., відсвяткував 25-тній Ювілей журналу "Промінь", і при нагоді вшановано дві заслужені членки, пані Катерину Онещук і пані Анну Анаку за їх 25 річну працю при відділі, а пані Антонію Корпан на її 75-ліття-день уродин. На жаль пані Катарина Онещук не могла бути присутня через брак здоров'я. Отже того дня над вечір о. Е. Стефанюк, пані Катарина Лабюк, Марія Курковська, Адонія Козменюк і Анна Ковальчук відвідали пані Онещук в її помешкані. Марія Курковська з вдячністю пришпилила їй корсаж, а пані Катарина Лабюк вручила Грамоту з теплим привітом і побажанням. О. Е. Стефанюк подякував за її працю при відділі, побажав кріпкого здоров'я і відспівали на Многі Літа.

Свято розпочато Вдячним Молебнем в місцевій церкві Св. Димитрія. Служив настоятель прот. Евген Стефанюк. Опісля зійшли до церковної відповідно удекорованої річниками журналу залі від першого числа (1960-1985р.) з відзнакою 25-річчя і Смолоскипом посередині.

Програма почалася словом голови пані Марії Курковської, яка привітала присутніх і попросила до молитви. Після молитви покликала Наталю Розтоцьку, Парасю Ґурську і Анельку Королюк, котрі пришпилювали корсажі вшанованим членкам і одній гості. Василина Стеранка переказала про заслуги вшанованих членок при відділі

Гостю-доповідачку, пані Катарину Лабюк з Кенори, Саск. яка є в складі Пров. Управи С. У. К. представила Анна Ковальчук, і в коротких словах розказала про її громадську працю. Доповідь пані Лабюк була змістова і надзвичайно цікава. Вона сказала що "Промінь" є культурно-освітний журнал, і підкреслила, щоб не було ані одної членки, яка не булаб передплатницею. Опісля вона вручила Грамоту з щиросердечним привітом і побажанням заслуженій членкині Анні Анака і у своїй промові обширно пояснила значення і цілі Союзу Українок Канади.

Гостя-доповідачка пані Катерина Лабюк, Канора, Саск., на ювілеї „Променя", що відбувся 27-го жовтня в Стінен, Саск.

Голова пані Курковська склала щиру подяку пані К. Лабюк за присутність і за таку цінну доповідь і у вияві вдячності відділу Адонія Козменюк вручила їй маленький дарунок і так само дарунок Антонії Корпан. Пан Орест Розтоцький, голова Громади, склав подяку пані К. Лабюк, привітав вшанованих членок і побажав успіху відділові в його праці.

Пані Софія Бурим, голова відділу з Стирджес ,Саск. склала своє побажання. У кінцевім слові о. Евген Стефанюк висловив високе признання журналові „Промінь", склав подяку пані Катерині Лаб'юк за її доповідь, Анні Анака за 25 літ праці при відділі, вітав Антонію Корпан у день її уродин і бажав кріпкого здоров'я. Всі відспівали „На многії літа". Закінчено програму молитвою „Достойно є". Слідувала смачна перекуска і подано святочний торт.

Анна Ковальчук, секр.

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ЖУРНАЛУ „ПРОМІНЬ" ТА СВЯТО КНИЖКИ

Вернон, Б. К.

В неділю, 3-го листопада 1985 р. відділ ім. Св. Княгині Ольги в Вернон, Б. К. святочно відзначив 25-літній ювілей журналу „Промінь", та Свято книжки.

Наше свято було збагачене тим, що до нас могла прибути наша дорога гостя — Пані Люба Кут з Ванкуверу, голова Провінційної Екзекутиви на Британську Колюмбію, щоб відзначити з нами цю річницю.

Святкування почалося рано, Службою Божою в церкві Успіння Пресвятої Богородиці, яку відслужив о. П. Блажук. Після богослуження в церкві всі прийшли до залі під церквою на перекуску. В залі на стіні було вдекоровано „Смолоскипом", та напис 25-літній ювілей „Променя" 1960-1985 рр. Під цим був столик з квітами, книжками та журнали „Променння" від 1960 року й по сьогодні.

Молитву перед перекускою проказав о. П. Блажук, де всі відспівали „Отче наш".

По смачній перекусці, приступили до програми свята. Програмою ке-

рувала заступниця голови відділу — пані М. (П.) Попович.

Пані М. Попович привітала нашу гостю Пані Любу Кут та всіх присутніх і попросила всіх відспівати „О, Україно".

Далі Пані М. Попович покликала голову відділу — Пані Василину Кучер до вступного слова. Пані В. Кучер теплими словами привітала гостю Любу Кут і всіх присутніх та представила Пані Л. Кут, як голову Провінційної Екзекутиви на Британську Колюмбію та бувшу референтку „Променя" в Централі. При цім Пані В. Кучер вдекорувала нашу гостю корсажем.

Пані Л. Кут подякувала за привітання та, зложила привіт та найкращі побажання від Провінційної Екзекутиви. Висловила своє вражіння з нашої успішної праці в осередку „Окенаген". Пані Л. Кут сказала, що у Вас відбувся з початком місяця вересня семінар спільних хорів в Келовна, Б. К., а при кінці вересня Окружний з'їзд С.У.К. в Кемлупс, Б. К. Рівнож пані Л. Кут проголосила, що крайова конференція Союзу відбудеться 1-го серпня 1986 р. у Ванкувері на університетськім кемпусі. Також наші спільні хори будуть брати участь в „ЕХРО" 1 і 2 серпня 1986 року.

Пані Л. Кут пізніше подякувала відділові, що запросили її до нас, а потім приступила до своєї доповіді на тему: „В освіті наша сила"... Вона сказала, що від самих початків заснування Союзу Українок Канади; показалося, що треба друкованого слова, щоб поширювати освіту для нашого жіноцтва. Книжка, часопис, журнал, для всіх нас дають знання. Наш журнал "Промінь" редагує Пані Наталія Когуська від самих початків його заснування, і ми як членки Союзу Українок, виносимо їй щире признання й подяку за її працю для нашого жіноцтва. Отож дбаймо, щоб наш журнал був на високому рівні та стараймося його піддержувати матеріяльно. Незабуваймо клич наших попередниць, які казали: „В освіті наша сила". Шануймо ідеали нашого народу, що знайшовшись далеко від рідної землі і зумів зібрати свої сили для цієї творчої і культурної праці.

Пані Л. Кут закінчила свій реферат поезією Йосипа Костецького — Журналові „Промінь... Заступниця голови відділу — Пані М. Попович подякувала Пані Любі Кут за доповідь та покликала, щоб збірний хор відспівав дві пісні „Сховалось сонце за горою" і „Зірко вечірняя". Диригував п. Павло Малиш. Друга заступниця голови відділу — Пані Розалія Григорчук зробила заклик на пожертви для журналу "Промінь". Далі наша гостя Пані Люба Кут висвітлювала нам прозірки з життя нашого жіночого руху в Канаді.

Пані М. Попович подякувала Пані Л. Кут за висвітлювання прозірок та покликала о. П. Блажука до кінцевого слова. Отець П. Блажук подякував нашій гості, Пані Л. Кут за добре підготовлену доповідь. Рівнож подякував п. П. Малишеві за сп'в. А при кінці подякував всім присутнім, що прибули на це свято. Неоминувши о. Блажук ще пригадав всім що в громадах є занедбана праця а щоб це порушити то треба знову братися до праці так як свого часу працювали наші попередниці. Свято закінчено молитвою — „Достойно є..."

Н. Микитюк, референтка журналу „Промінь" при відділі ім. Св. Княгині Ольги у Вернон, Б. К.

Збірка на журнал „Промінь" 3-го листопада 1985 року відділом ім. Св. Кн. Ольги, Вернон, Б. К.

Відділ ім. Св. Кн. Ольги	$100.00
Емілія Ханасик	20.00
Елисавета Паєс	11.00
Анастасія Микитюк	20.00
Розалія Григірчук	25.00
Доротея Панчук	10.00
Антоніна Зозуля	10.00
Франя Король	5.00
Добр. Параня Блажук	5.00
Марія Маковійчук	5.00
Марія Демко	5.00
Анна Мехальскі	5.00
Василина Кучер	25.00
Олекса Андрусів	1.00
Соня Винничук	25.00
Параня Стефюк	5.00
Марія Сокол	20.00
Іванна Наконечна	10.00
Ґийс Бромберґер	40.00
Разом	$347.00

ВШАНУВАННЯ ЧЛЕНОК В СМОКІ ЛЕЙК, АЛЬБЕРТА

У неділю, 20 жовтня 1985 р., Українська православна парафія відсвяткувала День Подяки. По Службі Божій був даний смачний обід у Народнім домі. Залю гарно прибрали наші молоденькі сумківці.

Після обіду відділ Союзу Українок Канади в Смокі Лейк вшанував кілька своїх заслужених членок відповідною програмою. Отець Лаврентій Кубин провів молитву і поблагословив усіх присутніх.

Пані Марія Евасюк, заступниця голови відділу привітала всіх з близьких і дальших околиць і представила чотири членки, що працюють 25 років у відділі. Це є Єлисавета Рошко, Анна Крисовата, Дорис Кучмак і Катерина Півовар.

Сумківки — Темі Лотоська, Колін Врайт пришпилили корсаж кожній членці. Катерина Розак, секретарка Провінційної Екзекутиви нагородила кожну членку 25-літньою грамотою.

Цього року відділ у Смокі Лейк святкує 55-літній ювілей свого заснування. Членки, що належали до відділу 50 років були нагороджені золотою відзнакою. Секретарка пані Г. Палічук дала коротку історію відділу, який був заснований в 1930-му році. Пані Є. Рошко представила кожну членку і подала коротенький звіт їх праці в відділі. Ними є: Марія Рацой, через 55 років займала різні екзекутивні позиції і працювала на різних комітетах. Якраз тепер працює в культурнім комітеті.

Параня Варава, вже належить до організації 54 роки. Куховарила на різні підприємства, що відділ влаштовував.

Марія Паламарек, впродовж 54 років приналежности до відділу займає місце секретарки довше, як яка інша членка. Також займала інші екзекутивні позиції. Тепер є референтка „Променя".

Розалія Стрембіцька, вписалася до відділу в 1934 р. Також займала місця в екзекутиві і різних комітетах. Тепер працює як наша кухарка.

Т. Тивонюк, вписалася до відділу 1935 р. і працює у відділі де лише треба допомоги.

Пані Розак познайомила нас з гостями — пані Тарновець й пані Кругляк, які приїхали з Едмонтону від

У ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

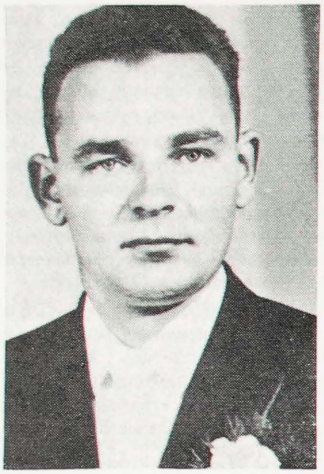

По втраті нашого найдорожчого, ніколи незабутнього зятя, бл. п. Степана Василіва, чоловіка нашої дочки Марійки, батька Миросі, Орисі та Дарусі і дідуся (онучки: Михася, Христинка, Андрійко і Тануся), кладемо нев'янучі китиці квітів на дорогу могилу і засилаємо в його світлу пам'ять $35.00 на журнал „Промінь".

Бл. п. Степан Василів був для нас щирим серцем як рідний син, якого ми так любили і шанували. Був він свідомою, інтелігентною, культурною і релігійною людиною. Під його проводом українська громада стояла на високому рівні своїх завдань, як на релігійному, так національному і культурному полі. Його примірне життя вписане золотими буквами у спогадах його родини, близьких друзів і приятелів.

Упокоївся бл. п. Степан Василів 23 листопада 1983 року на удар серця раптово, несподівано. Хай пам'ять про покійного Степана живе між нами на-

---

відділів при церкві Святого Михаїла і Катедри Святого Івана.

Пані Розак показала прозірки про 100-річчя жіночого руху. Були ці прозірки дуже цікаві, бо й наш відділ у Смокі Лейк був один з перших у Канаді.

Щира подяка за працю нашим вшанованим членкам, бажаємо їм щастя, кріпкого здоров'я та многих літ.

Стефанія Семака

завжди і хай прибрана земля Канади буде йому легкою.

У глибокому смутку прибиті горем Марійка, тато і мама В. І. Юськові, діти — Мирося, Орися і Даруся з родинами.

Галина Юськів

БЛ. П. МАРІЯ МАКІВ
Саскатун

В середу 10 липня 1985 р. після короткої недуги відійшла у вічність бл. п. Марія Маків.

Марія народилася 9 жовтня 1917 р. у Фендвуд, Саск. в родині Пилипів. В 1936 приїхала до Саскатуну. Тут Вона вийшла заміж за Михайла Маків. Вінчання відбулося в Українській Православній Церкві в Саскатуні, де вони обидвоє вступили в члени церковної громади, а Марія в члени відділу Союзу Українок ім. О. Кобилянської.

В пятницю, 12 липня 1985 р. в Катедрі Прес. Тройці о. П. Олесюк відправив Панахиду, а в суботу 13 липня відправив похоронну Службу Божу, співав хор дяків під проводом Миколи Гавриша. Настоятель о. П. Олесюк говорив про Марію як добру маму дітям, бабуню онукам, добру членку церкви і на інших ділянках родинного та громадського життя. Марія була сестрицею в церкві і на свята завжди прибирала церкву квітами. Під час похорону 9 онуків прощали любу свою бабу з квітами в руках. На похорон до церкви прибуло багато членів громади та приятелів. Тіло бл. п. Марії Маків похоронено на Православному Цвинтарі.

Після похорону відбувся поминальний обід в церк. авдиторії. Настоятель о. П. Олесюк згадав про покійну Марію, як взірцеву християнку, свідому громадянку, добру дружину і маму та бабусю. Бл. п. Марія Маків залишила в глибокому смутку хворого чоловіка в шпиталі, дві дочки і одного сина. Старша дочка Соня Пахолек в Реджайні, Надія в Реджайні, сина Данила у Брит. Колюмбії, 9 онуків і одного брата в Саскатуні та одну сестру в Брит. Колюмбії. Голова громади Людвик Кей висловив співчуття родині по утраті дружини, матері, бабуні та працьовитої членки організації.

На закінчення старша дочка Соня Пахолек склала подяку жіночому товаристві за поминальний обід та всім присутнім за їхню допомогу що прийшли відпровадити маму в останню дорогу. Дякувала настоятелеві о. Олесюкові, дякам, братчикам за прислугу при домовині.

Спи, добра Мамо. Хай земля Тобі буде легкою. Вічна Тобі пам'ять!

Діти.

БЛ. П. ЮХИМ ШВЕД
Гамільтон, Онтаріо

У суботу 10-го серпня 1985 року на 76-му році свого трудолюбивого життя, по тяжкій і довгій хворобі відійшов у вічність бл. п. Юхим Швед. В понеділок 12-го серпня була відслужена панахида, а в вівторок 13-го серпня був відслужений чин похорону в Українському Православному Соборі Святого Володимира в Гамильтоні, Онт. Обидві відправи служив о. прот. Віталій Метулинський при співі церковного хору під диригентурою М. Сушка. Після похоронної служби тіло покійного було відправлено на цвинтар, де поховано на вічний спочинок.

З цвинтаря на запрошення родини всі повернулися назад до церковної залі, де відбувся поминальний обід. Під час обіду складали співчуття дружині Теодорі по втраті мужа, та родині. Покійний залишив горем прибиту дружину Теодору та ближчу родину. На закінчення цієї жалібної програми не забули й за українську пресу, яку покійний любив читати. Була переведена збірка, яка принесла 240.00 долярів і за згодою дружини гроші було призначено на слідуючі цілі: 80.00 долярів на „Вісник", 80.0 долярів на Український

Голос та 80.00 долярів на журнал Промінь.

Юхим Швед народився 2-го лютого 1909 року в Україні, в батьків Петра та Анни. В родині було четверо дітей, де Юхим був найстарший. Коли Юхим мав 12 років відійшла у вічність його мати. Юхим закінчив середню школу, під час Фінляндської війни, був покликаний до війська та посланий на фронт, де був ранений і перебував в лікарні аж до закінчення війни. Під час Другої світової війни також був забраний до війська та посланий на фронт, де зазнав багато горя та біди небезпеки. В 1944 році попав до Німеччини, де перебував аж до закінчення війни. Після війни, перебуваючи в таборах, а немаючи змоги повертатися на батьківщину, де вже панувала чужа рука. В 1947 році Юхим одружився з Теодорою Богданів і в тому ж році родина Швед виїхала до Венезуелі шукаючи кращої долі, де пробули п'ять років. В 1952 році переїжджають до Канади до міста Гамилтону. Тут Юхим дістав працю на м'ясній фабриці, на якій пропрацював аж до відходу на пенсію. Юхим був членом Українського Православного Собору Св. Володимирав Гамилтоні, членом 7-ої станиці Союзу Бувших Українських Вояків, членом ради та членом старечого клюбу. Передплачував покійний українську пресу.

Хай канадська земля буде йому легкою, а пам'ять про його буде вічною посеред нас. Вічна йому пам'ять!

ІВЗ.

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ

Рік тому, в четвер 9 серпня упокоїлася на 78-му році свого трудолюбивого життя в Монтреалі сл. п. Марія Савчук з роду Шушковська. В суботу 10-го серпня 1985 року її муж Осип запросив родину і близьких своїх приятелів, щоб зібратися ще раз та помолитись у першу річницю за спокій душі покійної. Понад 35 осіб зібралося на його запрошення в Соборі Святої Софії на панахиду, яку відслужив прот. Ігор Куташ, настоятель Собору при допомозі дяка пана Василя Герича. Після молитов, всі зайшли до залі молоді при Соборі, в резиденції громади, щоб спільно поділитися трапезою, яку приготовила пані Ніна Черіба. Приятель родини і колишній голова громади Володимир Коленич перевів коротеньку поминальну програму, в якій з короткими привітаннями виступили сам господар, отець настоятель і муж Осип з подякою. З цієї нагоди не забули про свою рідну церкву і по 100 долярів зложили муж покійної Осип та син Євген, а приятелі п-во Панчуки, пані Тимчак та пані Сосницька також від себе передали по 10.00 долярів на нев'янучий вінок — Собору. Формальної збірки не переводили. Тому що сл. п. Марія була постійною членкою Союзу Українок та читачем і передплатником журнала „Промінь" муж покійної Осип також передав 50.00 долярів на „Промінь" з цим привітанням:

У першу болючу річницю упокоєння моєї дорогої дружини, бл. п. Марії, яка відійшла у вічність в четвер 9-го серпня 1984 року в Монтреалі, замість живих квітів складаю на нев'янучий вінок в сумі 50.00 долярів на пресовий фонд „Променя", а мою незабутню дружину нехай береже Господь Бог там, де всі праведні спочивають. Вічна їй пам'ять! Муж покійної Марії — **Осип Савчук.**

Додаток

Не сповна два місяці пізніше в п'ятницю 4-го жовтня на запрошення цей раз сина Осипового (Євгена) зібрались знову майже ті самі люди помолитися у першу річницю ще раз за ще двох, що померли рік тому 5-го і 6-го жовтня Ольгу Пасіку (сваху Марії) і Юлію Савчук, невістку покійної Марії. Господарем знову був Володимир Коленич, а похоронні відправи відслужив прот. Ігор Куташ і дяк Василь Герич.

Нехай Богом спочивають всі три Марія Савчук, Ольга Пасіка і Юлія Савчук, що залишили трьох вдівців в протязі двох місяців: Осипа Савчука, Ю. Пасіку і Євгена Савчука.

Богдан Панчук

Від редакції: Це повторений допис з журналу в грудні 1985 р. з помилково поданою світлиною, яку саме тепер замінено на пок. Марію Савчук. Родину покійної Марії редакція перепрошує за непорозуміння.

БЛ. П. ПАРАСКА БІГУН
Реджайна, Саск.

В п'ятницю 3-го травня 1985 р. відійшла у вічність Параска Бігун з дому Пророк, проживши 88 років свого трудолюбивого життя.

Параска народилася 30-го листопада 1896 року в селі Калинівщина коло м. Чорткова, Тернопільської (тепер) області в Галичині в родині Івана і Ганки Пророк. Там вона виростала й ходила до школи, а на 16-му році життя Параска виїхала в Канаду і в квітні 1913 року вона прибула до Канади, до Реджайни, до свого вуйка Івана і вуйни Куцулимів.

Три місяці по свому приїзді, Параска вийшла заміж за Николая Бігуна, який працював в компанії „Кенедіян Нешонал Рейлровдс" (С.Н.Р.), вони проживали в м. Реджайні. Тут народився їм син Петро.

В 1918 році Никола Бігун, як форман був переведений до місцевости Колфакс, Саск. В ті часи в Канаді, організувалась Українська Греко-Православна Церква. Українська православна громада в Реджайні, вже була добре зорганізована і в 1925 р. почала будувати більшу церкву-храм. П-во Бігуни були членами української православної громади в Реджайні, а в зв'язку з будовою нового церковного будинку задумали допомогти зібрати трохи більшу суму грошей на заплянований проєкт. Параска Бігун своїм коштом і працею, приготовила спільний обід для членів і прихильників громади в своєму помешканні, а вівтар для Служби Божої в станц'йному будинку С.Н.Р. в Колфакс. Николай їздив по околиці

своїм автом і запрошував людей на спільний обід і на відправу. Службу Божу відправив о. Кирстюк, Присутніх на Службі Божій і на обіді було 50 осіб. З тієї оказії зібрано на будову нового храму в Ріджайні 350.00 долярів, як на той час то була поважна сума. І це все завдячується покійній Парасці.

В 1934 р. родина Бігунів переселась до Джемесон, Саск. Никола як форман працював в С.Н.Р., Параска в хаті з дітьми і до того вони купили там крамницю споживчих товарів і там же була пошта, і Параска провадила крамницю і пошту та доглядала дітей і хату.

В 1937 році в п-ва Бігунів сталось родинне нещастя, помер їх найстарший син Петро на 21-му році свого життя.

В 1945 році родина Бігунів переселилась до Реджайни на сталий побут. В 1951 році помер Николай Бігун, а Параска осталась вдовою і жила з своїми двома синами — Томою і Йосифом у власній хаті.

Параска любила свою Українську Православну Церкву, належала до світських організацій які гуртувалися при церковній громаді. Родина Бігунів читала українські книжки й часописи: „Український Голос", „Вісник", журнал „Промінь", що Параска передплачувала до останніх своїх днів. Параска співала в церковнім хорі, маючи милозвучний сопран. Вона була членкою відділу Союзу Українок ім. „Доньки України", була нагороджена грамотою в 1982 р. за 25-літню діяльність. Покійна Параска була жертвенною, на потреби Церкви та інші організаційні цілі: а) Колегію Св. Андрея в Вінніпегу вона з своїми синами пожертвували $3,500.00, за що отримала грамоту „Фундатора" й її ім'я та її синів є уміщене на пропам'ятній таблиці в Колегії; б) на Український Музей в Саскатуні вона з синами пожертвували $2,000.00; г) Фундація СУС — $1,000.00; д) Огорожа церковної площі на власний кошт $4,000.00; є) Золота лямпада в Соборній церкві Зіслання Св. Духа над Царськими дверима $1,000.00; ж) Розмальювання Ікон у Вівтарі на запрестольній стіні $1,000.00; з) Цілонічні світла $1,000.00. Церковна таца від покійної Параски річно була — $1,200.00.

ПОХОРОН

Похоронні відправи почалися Великою Панахидою вечером в понеділок 6-го травня 1985 р., а в вівторок 7-го травня Похоронна Служба Божа. Панахиду і Похорон відправив о. Михайло Заліщук в сослуженні місцевих дяків і соборного хору. Під час Служби Божої о. М. Заліщук виголосив змістовну проповідь.

Не зважаючи на робочий день церква була переповнена вірними, родиною, друзями і приятелями. Похоронено покійну на цвинтарі Реджайна. По відпровадженю тіла покійної Параски на місце вічного відпочинку, родина і всі, що брали участь в похоронних відправах в церкві і на цвинтарі, зійшлися в Українській Православній Авдиторії, щоб віддати останню пошану відійшовшій у вічність бл. пам. Парасці, спільною тризною-обідом.

Підчас обіду забирали слово: представники соборної громади і світських організацій, які в своїх промовах висловлювали співчуття родині.

Від соборної громади промовляв почесний голова п. Іван Зенчишин, який знав пок. Параску ще від 1924 року і про її пожертви й заслуги, які вона вложила в розбудову Української Православної Церкви в Реджайні і поза Реджайною, а її синам і внукам зложив щире співчуття по втраті їх дорогої мами і бабці.

Від Товариства Українських Старших Громадян промовляв касир п. П. Андрійчук. Він сказав, що покійна Параска була доброю членкою Т-ва, вона вписалась в ряди членства в 1970 р. і була діяльною 15 років. В імени товариства зложив щире співчуття її синам і внукам.

Від відділу Союзу Українок ім. „Доньки України" в Реджайні, промовляла пані Катерина Пасека; вона висловила вдячний спомин про покійну як жертвенну членку Т-ва і зложила співчуття родині.

Від родини промовляв син Йосиф Бігун, він подякував о. Михайлові Заліщукові за відвідини покійної в лікарні, за всі похоронні відправи та змістовну проповідь в церкві. Дякам, церковним братчикам, церковному хорові, тілоносцям, жіночому т-ву за приготовлення обіду, управі Української Православної Авдиторії, усім тим, що причинились з допомогою у похоронних потребах, за пожертви при послідному цілуванні $1,160.00 на м'сцеву церкву.

Покійна Параска залишила в смутку трьох синів: Тому, Йосифа в Реджайні і Василя та невістку Вікторію у Вінніпезі, троє внуків: Лінда і Роналд Бігун, Шарон і Ґордон Зосюк; троє правнуків: Джейні, Ілайза і Риян, багато ближчої й дальшої родини в Канаді і в Україні.

У пам'ять своєї мами бл. п. Параски її сини Тома і Йосиф Бігуни склали пожертви: на журнал „Промінь" — $200.00, „Український Голос" — $200.00, „Вісник" — $200.00, Колегію Св. Андрея — $1,000.00, Український Музей в Саскатуні — $1,000.00, Фонд Св. Володимира — $1,000.00 і на місцеву церкву — Собор Зіслання Св. Духа — $2,000.00.

Обід-трапезу закінчено молитвою, яку провів о. Михайло Заліщук, а присутні проспівали „Вічная пам'ять"!

Спи спокійно наша дорога Мамо! А ми твої діти і внуки тебе не забудемо! Нехай канадська земля, на якій ти жила і трудилась і нас любила буде тобі легкою, а пам'ять в нас про Тебе незабутньою!

Вічна Тобі пам'ять!

П. Андрійчук

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У пам'ять нашої дорогої членки, бл. п. Марі. Кевериги, яка відійшла у вічність 8 листопада 1985 р., членки відділу Союзу ім. Софії Русової у Лонґ Бренчу висилають $50.00 на журнал „Промінь".

За відділ —
Константина Чорна, секр.

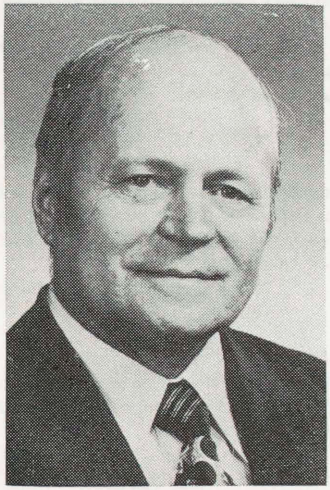

У світлу і незабутню пам'ять мого дорогого мужа, батька і дідуся, Михайла Лаврика у четверту річницю смерти (упокоївся 23 січня 1982 р.) кладемо китицю квітів на його могилу і засилаємо $50.00 на „Промінь".

Покійному хай буде вічна пам'ять.

Дружина Анна Лаврик з родиною,
Бурлінтон, Онте

— — — — —

На свіжу могилу нашої приятельки і заслуженої громадянки, бл. п. Єлени Багрій, яка відійшла у вічність в листопаді 1985 р., в її світлу і незабутню пам'ять членки Риверсдил Кружка в Саскатуні, при відділі ім. О. Кобилянської замість живих квітів дарують на журнал „Промінь" $25.00. Покійній Вічна пам'ять!

Родині висловлює щирі співчуття.

Анна Чуй, голова Риверсдил Кружка
Марія Дорош, референтка

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Олександра Козіра, який упокоївся в м. червні 1974 року, складаю $20.00 на журнал „Промінь", як нев'янучий вінок на дорогу могилу.

Вічна йому пам'ять!

Дружина Галина Козір

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого брата Миколи Бучковського — упокоївся 6 серпня 1985 р. в Реджайні, замість квітів на його могилу складаю $25.00 на ювілейний фонд журналу „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

Сестра Марія Корпан, Реджайна

У пам'ять дорогої і незабутньої Мами та Бабуні, д-р Людмили Бризгун, що відійшла від нас 7. 1 1981 року пересилаємо від нас на прес. фонд журналу $15.000.

Леся, Юрій і Людмила Шанти, Торонто

— — — — —

Висилаю чеком $74.00 — $24.00 на дворічну передплату „Променя" а $50.00 у світлу пам'ять моїх батьків, Трохима і Еви, брата Аполінарія, сестер, Галини Воробець, Марії Новосад і моєї дружини Марії, яка відійшла у вічність 18-го лютого, 1979 р. складаю в їх світлу пам'ять покійних свою скромну пожертву на 25-літній ювілей журналу „Промінь".

З поважанням,

Євген Вавринюк

— — — — —

Замість китиці квітів на могилу нашої бувшої членки і передплатниці журналу, бл. п. Параньки Равлик, яка упокоїлась 13 грудня 1985 року, членки кружка Плезант Гил при відділі ім. О. Кобилянської в Саскатуні, де покійна працювала, в її пам'ять складають $25.00 на „Промінь". Родині висловлюємо щирі співчуття.

Покійній вічна пам'ять.

Марія Чуганюк, голова кружка
Марія Дорош, референтка

— — — — —

В сьому річницю упокоєння нам Дорогої Добродійки Леонідії Слюзар, першої основательки журналу „Промінь", яка цінила і ціле життя працювала для нього, в її світлу пам'ять складаємо на пресовий фонд:

Бувша референтка Тетяна Сидоренко — $15.00
Теперішня рефер. Марія Підкаленко — $15 00
Разом — $30.00.

* * *

У світлу і незабутню пам'ять моєї дорогої дружини Анни Кримлянської у п'ятну річницю упокоєння — 31 березня 1981 р. складаю на журнал „Промінь" $25.00. Хай канадська земля буде їй легкою. Вічна їй пам'ять.

Муж Володимир Кримлянський

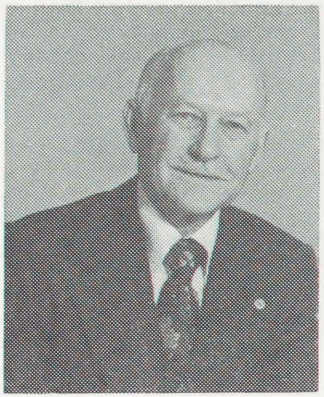

У другу річницю упокоєння дорогого мужа, тата і діду, який упокоївся 30 січня 1984 р., замість китиці квітів на його могилу засилаємо $50.00 на журнал „Промінь".

Покійному вічна пам'ять!

Сумуюча дружина Анна Якимишин і діти, Вестон, Онт.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу дорогого нашого шваґра і приятеля, бл п. Василя Клапія, який упокоївся 14 лютого 1974 року, складаємо в його пам'ять $15.00 на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Приятелі Андрій і Марія Фірчуки, Едмонтон

У третю річницю упокоєння мого дорогого мужа Михайла Ґрекула, який відійшов від нас у вічність 25 грудня 1982 року у його світлу й незабутню пам'ять складаю на нев'янучий вінок $50.00 на журнал „Промінь".

Дружина Марія Ґрекул, Ту Гилс, Альберта

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих і незабутніх родичів, батька Антона Марковського й мами Анастазії Марковської (Лазарович) складаю $50.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Батько відійшов у вічність 7-го липн 1947 р., а мама 27-го грудня 1965.

Покійним вічна пам'ять.

Дочка Катерина Кіящук, Торзбі, Альберта

— — — — —

На свіжу могилу бл. п. Юрія Трофаненка, щирого члена і дяка при церковній громаді у Ванкувері, складаємо $15.00 на нев'янучий вінок. Кумі і родині висловлюємо найкращі співчуття.

Елен, Дарина, Олесь і Марко Пасічник, Мейпл Ридж, Б. К.

— — — — —

З нагоди 25-ліття журналу „Промінь" складаємо $25.00 у світлу пам'ять покійних родичів — бл. п. Максима і Тетяни Олійник і бл. п. Михайла і Марії Буяр.

Вічна їм пам'ять!

Дочка і син Анна і Антон Буяр, Вернон, Б. К.

УЧАСНИЦІ СВЯТА ВІДДІЛ СОЮЗУ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ, ГРИМЗБІ. ОНТ.

1-ий ряд зліва направо: М. Гусак — господиня, Д. Гончар — основоположниця і почесна членка, В. Яворська — голова.

2-ий ряд зліва направо: Люся Баглай — голова відділу СУМК, М. Качура — заст. голови, С. Баглай — членка, М. Нечай — культ.-освітня реф., Мир. Шпитковська — фін. секретарка, П. Бойчук — рекордова секр., М. Василечко — скарбничка, Стеф. Шпитковська — бушва голова.

Зам. редакції. Допис про Свято Книжки у Ґрімзбі був надрукований в числі з січня 1986 р.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ВИНДЗОР, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 30 листопада 1985 р. в залі Св. Володимира у присутності 50 членок. Голова Аделя Мілько відкрила збори і попросила о. П. Шадурського провести молитву. Покійних членок відділу вшановано хвилиною мовчанки. Предсідницею зборів вибрано А. Мілько, а секретаркою Євгенію Квасницьку. Після прочитання протоколу з минулих річних зборів, приступлено до звіт'в урядниць минулорічної праці.

Голова відділу прочитала свій звіт і подякувала екзекутиві, комітетам і членкам за добру кооперацію, склала подяку отцеві і добродійці Шадурським за щирі поради і молитви, подякував першій заступниці п. М. Міхальчук, що заступала голову у їй відсутності, подякувала чоловікам, що помагали як було потрібно фізичної допомоги, за довір'я до неї і закликала до співпраці, щоб надальше відділ розвивася.

Заступниці голови Марія Міхальчук, Марія Кушнір і Наталя Свинтак дали зв't про виконані обов'язки.

Голова А. Мілько дала звіт про діяльність відділу.

На протязі року відбулося 8 місячних зборів, 14 засідань заряду. Сповнили бюджет до Централі $578.00. Відбулися імпрези відділу: Академія Лесі Українки, вечірки писання писанок, весняний чай і була запрошена гостя, голова Східньої Екзекутиви пані Орися Сушко, що мала доповідь про 25-ліття „Променя" і вшанування членок з нагоди 25-ліття членства та вручення грамот. На чай були запрошені всі українські організації Віндзору: СУС, ТУС, СУМК, громада Собору Св. Володимира, Багато-культурність, Льокальна Жіноча Рада, УНО, Ліга Українських Католицьких Жінок.

Приготовили об'іди на імпрези Соборної громади, річний базар, Пущення, Маланку, Йорданську Святу Вечерю, Спільне Свячене, річний пікнік, храмове свято. Членки хору і освітньо-культурний комітет брали участь у святі Тараса Шевченка. Брали участь з прапором у панахидах. Отець Шадурський відслужив панахиду за нашу патронку Лесю Українку. Відділ вітав в себе багато-культурність, що відбували свої річні збори, оглядали наш музей, відділ угощав їх кавою і солодким. Відділ як член багато-культурности брав участь посилаючи репрезентатнтів на їх імпрези, на збори, на „Герітедж", День Матері (або вшанування жінок піонерок) від нашого відділу була вибрана пані Іванна Римар, висилали 5 сумківців на семінар, відділ посилав танцюрист'в до Бебуї школи, День Матері, карусель, до Текамсі корн фестівал. Відділ брав участь у каруселі разом з ТУС, СУМК і громадою, відділ займався приготуванням їжі, продажем кіоску, показом фасонів. П. Анна Букса взяла на себе цей обов'язок — показ фасонів — дитячі і дорослі. Гостили варениками організацію бизнесовц'в і професіоналіст'в. Відділ підтримує Українську і Недільну школи. Відділ продає книжки на користь централі. Відділ опікується молодшим відділом СУМК, дорадниці дають поради, відділ оплачує кошти поїздок на конференції СУМК, підтримує і помагає на їх імпрезах, сумківці брали участь у каруселі, танцювали, грали на бандурі.

Комітет хворих: відвідували хворих з подарунками, по шпиталях і домах і старечих домах, також відвідували хворих і немічних з Різдвяними і Великодн'ми подарунками, відвідували через весь рік по домах, висилали картки-побажання і вшановували уродини членок що середи.

Пані Оля Друль і Марія Міхальчук взяли на себе великий обов'язок щоб дістати „грент" призначений на потреби танцюристів в сумі $961.00. Відділ посилав 4 старших сумківців і учительку на Фолк Арт Семінар влаштований багато-культурністю. Членки відділу репрентували на товариській вечері („карасел бал) влаштованій багато-культурністю. Чоловік і жінка пан і пані Масляк брали участь у показі фасонів і двоє дітей як „ашерс" Соня Натишак і Євген Масляк також виступали в інтернаціональних танцях. Відділ посилав репрезентантку пані Міхальчук на 30-л'ття ювілею і посвячення прапору Об'єднання Жінок Ліги Визволення України.

На здобуття фінансів відділ провадить проєкт вареників з кіоску. Відділ виписує журнал „Промінь" і „Наше життя", подає дописи і побажання до „Променя".

Відділ спонзорував для членок туру.

До управи на 1986 рік увійшли: уступаюча голова — Оля Друль, голова — Аделя Мілько, перша заступниця голови — Марія Міхальчук, друга заст. — Наталя Мудрак, третя заст. — Налина Пеленчук, рекордова секретарка — Оля Друль, кореспо. секретарка — Оля Друль, фін. секр. — Катерина Лейн, касирка — Марія Нимиц. Контрольна комісія — Оля Торошенко, Стефанія Коростіль, Лідія Лист. Бібліотекарка — Марія Старух, референтка „Променя" — Ліона Боднарчук, дорадниця до старшого СУМК — Галя Фенканин, дорадниця до молодшого СУМК — Анна Натишак, репрезентантки до багато-культурности — Анна Костинюк і Оріел Нілсон, репрезентантка до Локальної жіночої Ради — Анна Ткачук, Марта Петрук, репрезентатнтки до КУК — Марія Трач Марія Кушнір. Кіоск — Іванна Залужна, Стефанія Друль, закупниці — Катерина Лейн, Соня Давибіда.

Комітети: Культурно-освітній — Стефанія Заборонюк. Музейний — голова Музею Іванна Римар, заступниця — Стефанія Заборонюк, секр. — Оля Торошенко, касирка — Марія Гнатюк, членки — Една Войцик, Марія Прокопчук, Євгенія Щепанська, Мирослава Телега. Відвідування хворих — Євгенія Квасницька, Налина Паленчук і Маря Нимиц. Соціяльний комітет — Соня Давибіда, Оля Земляк, Галя Фенканин. Телефонний комітет — Соня Давибіда, Софія Ревак, Євгенія Щепанська, Маріян Гриньків. Танцювальний комітет — Елейн Масляк, Анна Натишак.

Євгенія Квасницька, секр. зборів

Довкола дому

Стефанія Кульба

НАЛИСНИКИ

2 яйця
½ горнятка молока
3 ложки води
½ горнятка пересіяного борошна
¼ ложечки солі
товщ до вимащення ринки

Яйця старанно розбити, додаючи потрохи борошна і молока з водою, посолити. Розігріти чисту ринку (6" завелика) і вимастити маслом. Набирати тісто ложкою і наливати на гарячу ринку; вважати щоб налисники не були надто грубі. Смажити на легкому рівному вогні — обертати. Коли тісто зітнеться, всмажені налисники складати на тарілку.

Налисники можуть бути з різними начинками. Подаємо їх завинувши начинку в налисник.

НАЧИНКА З СИРА

2 горнятка сира
2 жовтки
2 ложки вершків (сметанки)
¼ ложечки солі
1 ложечка січеного кропу

Сир утерти з жовтками, додати решту складників, добре вимішати.

— — —

RICE AND MUSHROOM CASSEROLE

1 cup uncooked long-grain rice
2 cups water
3 tblsp. dry onion soup mix
3 tblsp. corn oil
1½ tblsp. soya sauce
1-10 oz. can whole mushrooms, drained (reserve ¼ cup liquid)
1 cup frozen peas

Preheat oven to 350°. In a 1½ quart casserole dish, combine rice, water, onion soup mix, corn oil, soya sauce, mushrooms and liquid. Cover tightly and bake at 350 for 45 minutes. Stir in frozen peas, cover and continue to bake for 15 minutes.

SPICY MACARONI CASSEROLE

1 lb. bulk pork sausage
¾ cup chopped celery
2 (7½ oz.) cans Hunt's Tomato Sauce with Onions
½ teasp. basil
2 cups cooked elbow macaroni
8 oz. sliced Mozzarella or Cheddar cheese

In skillet brown sausage; pour off fat. Add celery and cook lightly. Add Hunt's Tomato Sauce with Onions and basil. Simmer 5 minutes. In 1½ quart casserole layer half the macaroni, half the meat and half the cheese. Repeat layers. Bake at 350° for 30 minutes. Makes 4 servings.

— — —

ГРИБИ В СМЕТАНІ

1 ф. грибів
1 горнятко сметани
2 січені цибулі
3 ложки масла
1 ложка борошна
1 зубчик товченого часнику
1 ложка січеного зеленого кропу
сіль і перець до смаку

Гриби почистити, покроїти. На сковороді розтопити масло, вкинути січені цибулі, товчений часник й гриби і тушкувати на слабому вогні около 10 хвилин, мішаючи. Припорошити борошном; додати сметану і нехай з тим разом закипить. Накрити і тушкувати ще 15 хвилин. На кінець додати січеного зеленого кропу.

— — —

КУРКА З ЙОГУРТ

1 (3 ф.) курка
1 горнятко води
2 ложки масла
2 цибулі
1 ложка борошна
1 горнятко йогурт
1 ложка тертої цитринової шкірки
сіль, перець

Курку покроїти на кусні і смажити на добре розігрітому товщі щоб зарум'янилось. Додати січену цибулю, сіль, перець й горнятко води. Тушкувати під покришкою на легкому вогні около 25 хвилин. Йогурт розколотити з борошном, додати цитринову шкірку і залляти тим курку, мішаючи і поварити 10 хвилин. Подавати з м'ятою картоплею, посипану зверху січеною зеленою петрушкою.

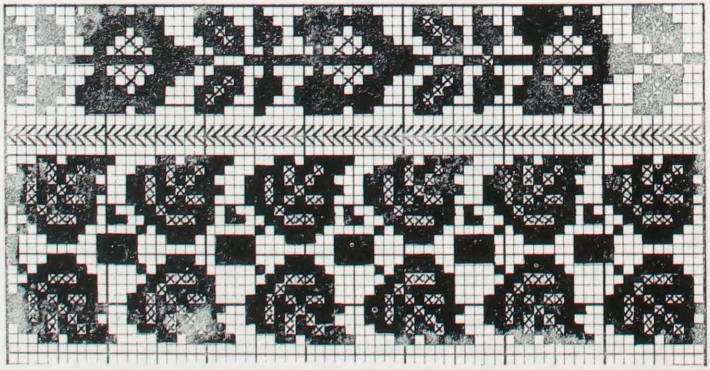

Вишивка хрестиками і косочка, геометричний орнамент рослинних мотивів, листочки винограду. Місто Дрогобич, Україна. Характер вишивки — переважає чорний кольор з домішкою червоного.

ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД „ПРОМЕНЯ"

Відділ ім. Св. Анни, Скарборо (з того оплата кліш — $30.00)	$200.00
Докія Гриньків, Йорктон, Саск.	100.00
Відділ ім. Софії Русової, Кемсак	100.00
Відділ ім Лесі Українки, Кемлупс, Б. К.	90.00
Відділ ім. Л. Українки, Бюкенан, Саск. (з того оплата кліше $30.00)	100.00
Відділ ім. О. Басараб, Гефорд, Саск. (з того оплата кліше $25.00)	60.00
Стефанія і Василь Мединські, Монтреал	50.00
Софія Іванків, Скотленд, Онт.	50.00
Катерина Малицька, Норт Бетлфорд, Саск.	50.00
Андрій Ґурський, Ґронлід, Саск.	50.00
Ольга Шульга, Торонто	50.00
Анна Кут-Мудра, Едмонтон	50.00
Анна Баєр, Мисисага, Онт.	50.00
А. Н. Чорнейко, Ст. Кетерінс, Онт.	50.00
Єлена Романюк, Едмонтон	38.00
Катерина Горбачевська, Монтреал	25.00
Відділ ім. Ганки Романчич, Саскатун	25.00
Марія Костів, Ґрімзбі, Онт.	25.00
Анастасія Пережак, Брентфорд, Онт.	25.00
Катерина Єринюк, Едмонтон	25.00
Антонїна Волкович, Монтреал	25.00
Ангелина Павлик, Вінніпеґ	25.00
Марія і Василь Павлик, Саскатун	25.00
Анна Галик, Вотерфорд, Онт.	25.00
Елсі Шелепюк, Тандер Бей, Онт.	25.00
Марія Ґулька, Вотерфорд, Онт.	25 00
Відділ ім. Л. Українки, Вотерфорд, Онт.	25.00
Марія Мандзюк, Торглид, Альберта	25.00
Анна і Антон Буяр, Вернон, Б. К.	25.00
Марта Савчук, Принц Алберт, Саск.	25.00
Марія Солонична, Сенді Лейк, Ман.	26.00
Зіна Дейнека, Биґер, Саск.	26.00
Надя Сміюха, Портедж ля Прері, Ман.	25.00
Параскева Дверничук, Торонто	25.00
К. Кірстюк, Ванкувер, Б К.	20.00
С. Л. Шевців, Едмонтон	20.00
Анна Іванчук, Норт Бетлфорд, Саск.	20.00
Анастасія Погранична, Ніяґара Фалс, Онт.	20.00
Ґеня Матіешен, Овкбирн, Ман.	20.00
Д-р Г. Янішевська, Торонто	15.00
Ніна Марусяк, Лондон, Онт.	13.00
Марія Драбиняста, Вінніпеґ	13.00
А. Федун, Торонто	13.00
Людвина Зюбрак, Принц Алберт, Саск.	13.00
М Іванус, Ґронлід, Саск.	10.00
Параня Шарановська, Суррей, Б. К.	10.00
Надя Мекдоналд, Келґари, Альберта	10.00
Софія Степанюк, Місісага, Онт.	10.00
Надя Гаврилик, Чатам, Онт.	10.00
Анна Євчук, Вестон, Онт.	10.00
А. Стахів, Торнгил, Онт.	8.00
П. Савадська, Лашін, Кве.	8.00
Вісентія Хрущ, Атабаска, Альберта	8.00
М. Ющенко, Лондон, Онт.	8 00
Анна Лах, Монтреал	8.00
М. Ревуцькі, Вінніпеґ	8.00
Анна і Дмитро Шувера, Ґрімзбі	8.00
Ніна Леськів, Едмонтон	8.00
Олена Маковецька, Четам, Онт.	8.00
А. Лах, Монтреал	8.00
Оксана Гунько, Монтреал	8.00
Анна Романко, Вестон, Онт.	8.00
Кароліна Савіцька, Монтреал	8.00
Оля Кава, Монтреал	8.00
Катерина Сосницька, Монтреал	8.00
Катерина Кошлай, Монтреал	8 00
Дора Котик, Едмонтон	7.00
О. Качура, Бімзвил, Онт.	6.00
Анна Ґулевич, Монтреал	6.00
Марія Антонішка, Суррей, Б. К.	6.00
Анна Володченко, Лондон, Онт.	6.00
Марія Бурак, Бімзвил, Онт.	6.00
Петро Володченко, Лондон, Онт.	6.00
Юлія Головата, Етобіко, Онт.	6.00
Олена Мишкевич, Давнсв'ю, Онт.	5.00
Анастасія Ґерич, Монтреал	5.00
Ольга Семенюк, Емерсбурґ, Онт.	5.00
Павліна Яремчук, Мирнам, Альберта	5.00
Марія Митрунець, Мирнам, Альберта	5.00
Ксеня Ханасик, Мирнам, Альберта	5.00
М. Стрілецька, Монтреал	5.00

По $3.00 склали: О. Свириденко-Каладон, Онт., А. Добровольська, Суррей, М. Боднарчук-Манюк, Суррей, С. Гарас, Ст. Кетерінс, Онт., Галина Сенишин, Монтреал, Анастасія Воронка, Клифтон, Н. Дж., Софія Давидюк, Антонія Дутка, Вінніпеґ, Елизабет Фрескул, Келовна, Б. К., Марія Куфіль, Торонто, Марія Йонка, Торонто, Наталя Войновська, Кергонстон, Марія Байдак, Монтреал, Анна Прокопюк, Монтреал, Варвара Ковальчук, Монтреал.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Марія Дорош, рефер., Саскатун	2
Тетяна Дем'яненко, рефер., Ст. Кетерінс, Онт.	2
Павлина Лисак, рефер., Едмонтон	2
Марія Савіцька, рефер., Сардіс, Б. К.	2
О. Сметанюк, рефер., Гефорд, Саск.	1
Марія Білоус, рефер., Давфин, Ман.	1
Дора Маковська, рефер., Канора, Саск.	1
Марія Бурак, Бімзвил, Онт.	1
Добр. Сокирка, Порт Кокитлем, Б. К.	1
Олена Мельничук, Веґревил, Альберта	1
Марія Сохацька, Норт Бетлфорд, Саск.	1
І. Стефанюк, Едмонтон	1
М. Метрунець, Мирнам, Альберта	1
Настасія Микитюк, рефер., Вернон, Б. К.	1

ДАР ПОДРУЖЖЯ З НАГОДИ СВОГО ЮВІЛЕЮ

Панство Дмитро і Марія Гарасимів в Едмонтоні, з нагоди свого 50-літнього ювілею щасливого подружнього життя складають дар на журнал „Промінь". Разом з тим вітають працівників журналу та бажають йому найкращих успіхів продовжувати працю.

ВИДАННЯ В ЦЕН

JAN 87
MRS OLGA BOYCHUK
103-11030-107TH ST
EDMONTON ALTA
T5H 2Z7

Блискуча зоря,	
Митр. Іларіо	
Вибране, Г. Ма	
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.00
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	3.00
Програма для садочків, С. Магус	3.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.00
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	1.00
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.00
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	2.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	5.00
Я вернуся, О. Крамар	.50
Симон Петлюра, Український Вільний Університет	13.25
Ходить сон коло вікон. Рада Української Школи	2.00
На пошану Лесі Українки	8.00
Чверть століття (м'яка обкладинка), Н. Когуська	3.00
Чверть століття (тверда обкладинка), Н. Когуська	5.00
Дивись, слухай, говори, С. Василишин К1 і К2 — К3	2.50
Золотий черевичок, Прот. С. П. Симчич	3.00
На пошану Лесі Українки (збірник), Б. Стебельський	3.50
Релігійні пісні для дітей й молоді, Петро Пауш	8.00
Канадіяна, Союз	3.00
Писанка, Головний Музей	12.00
Великдень, Ф. Пелех	7.00
Канадська Спадщина, О. Войценко	7.00
Сувенір, наключник, зелений, червоний синій	.50
Українське вишиття — взори і стіби, Союз	.50
Пісні мого серця, Дарія Могилянка	12.00
Думки летять на Україну, Дарія Могилянка	5.00
Як ваші діти ростуть — чому не подбати про добру денну опіку	5.00
Прапори (нові)	.25
Портрет Лесі Українки	25.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом (12)	2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, кленовий листок	2.00
Смолоскип — відзнака Союзу Українок Канади	1.00
Срібні ложечки з смолоскипом	17.00
Грамоти — 25-ліття (1.50), 50-ліття (2.75), досягнення (2.00)	12.00
Серветки (доз.) 12	1.25
Свята Православної Церкви — прот. д-р І. Стус	6.00

ДОДАЙТЕ 15% НА ОПЛАТУ ПОШТИ!
А 5% ПРОВІНЦІЙНИЙ ПОДАТОК!

ПИШІТЬ ДО:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

НЕОБХІДНЕ ДЛЯ ШКОЛИ
Український виховальний співанник для дітей

СВІТАНОК

Видання Української Двомовної Асоціяції в Едмонтоні.
З нотами і рисунками.
Видано на гарному папері,
в тверд. обкладинці, стор. 115.
Ціна: $7.50
Замовляйте в Союзі Українок Канади на адресу:
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1

НОВА ДВОМОВНА КНИЖКА

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Прот. д-р Іван Стус

Переклад на англійську мову — Л. Фарини Бриджес

Вже вийшла з друку і продається давно очікувана двомовна книжка **„Свята Православної Церкви"** необхідна для кожної української родини.

Наші релігійні свята дуже близько пов'язані з побутом, звичаями, традиціями в родині. Автор оповідає про 32 релігійних свят у році дуже цікаво, мова щира, а для тих, що не володіють рідною мовою, той самий зміст англійською мовою.

Цю працю видав Союз Українок Канади з Фундації ім. Наталі Кобринської. Ціна книжки з пересилкою $6.50. Замовляти на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1